Mi-Újság

a Debreceni Fazekas Mihály Gimnázium lapja

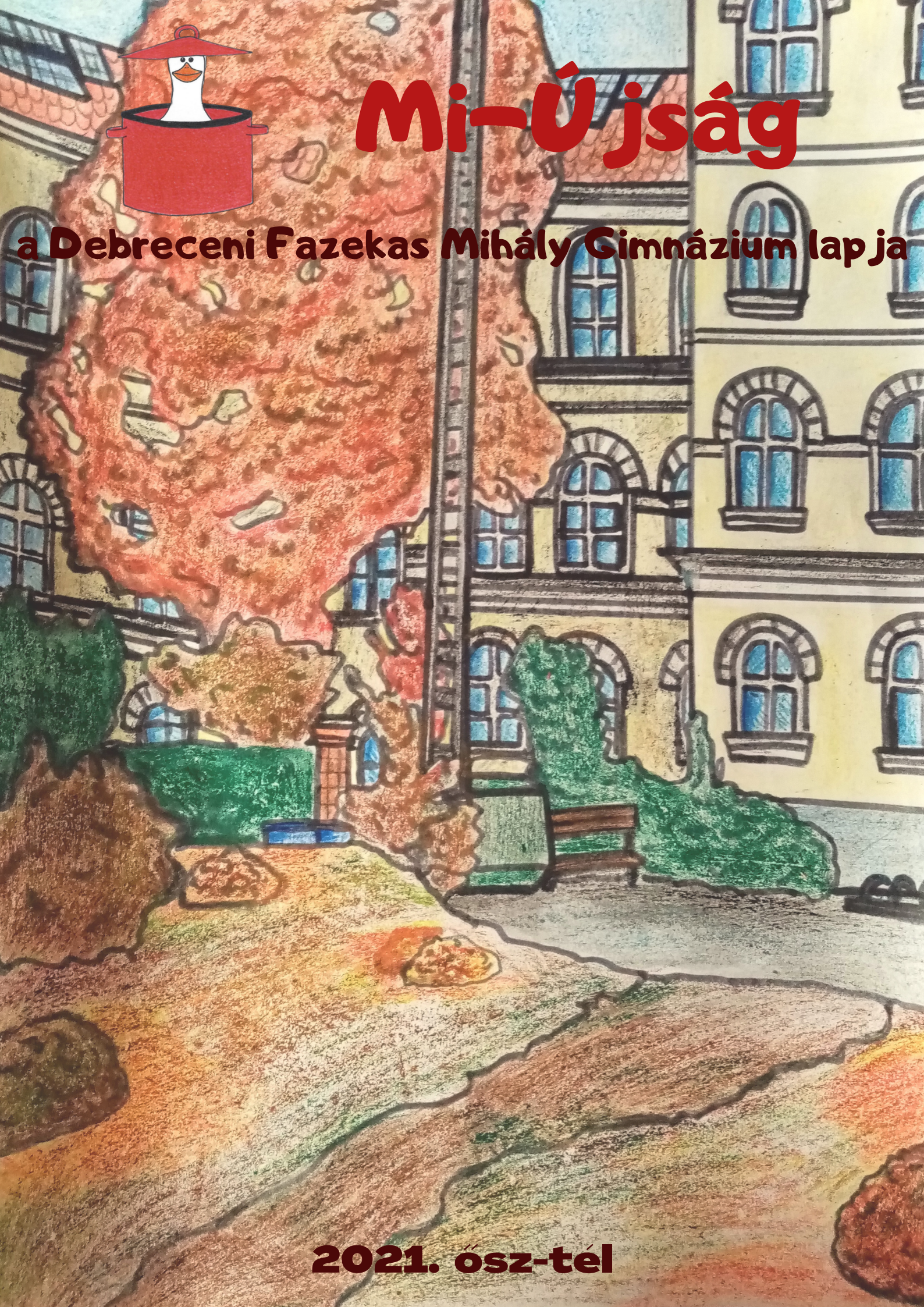

2021. ősz-tél

Előszó

Kedves Olvasó!

A 2021/22-es tanév őszi-téli számát tartod a kezedben. Igyekeztünk a megszokott rovatokban érdekes írásokat gyűjteni nektek. Az Így írtok ti oldalakon egy tehetséges új diákunk novelláját olvashatjátok. Az illusztrációk és a fotók is - néhány kivétellel - fazekasos diák vagy tanár lelkes munkájának eredményei. Interjúalanyaink ebben a számban olyan pedagógusok, akik a tanári hivatás mellett művészek is. Meginterjúvoltuk még iskolánk DÖK-elnökét és a francia lektort is. A végzősöket pedig a szalagavatóval kapcsolatos elvárásaikról és azok teljesüléséről faggattuk. Ajánlóinkban érdekes könyveket, filmeket, zenéket, programokat kínálunk nektek. Összegyűjtöttük a lúdavatóra készült remek indulókat, melyek mellé pillanatképeket csentünk erről a fantasztikus, idén kétkörös eseményről. Két diákunk az írótáborhoz kíván kedvet csinálni élményeik megosztásával. Divat rovatunban pedig állatkísérletektől mentes termékekről olvashattok.

Mi-Ú jság

Kiadja: Debreceni Fazekas Mihály Gimnázium
4025 Debrecen, Hatvan u. 44.
A szerkesztésért és a kiadásért felel: Pappné Mihucz Gyöngyi

Alkotók:

Címlaprajz: Sziki Virág 9.B
Szerzők:
Babik Bianka 12.B
Balázs-Földi Adél 9.KNyB
Berényi Olivér 10.E
El-Ali Míra 11.D
Gáll Jázmin 9.KNyB
Károlyi Réka 9.knyB
Kiss Rebeka 9. E
Kovács Zoltán 9.E
Lakatos Lea 12.B
Leel-Őssy Luca 12.E
Magó Balázs Dániel 9.D
Németh Réka 9.F
Orosz Fanni 9.E
Saierli Hanna 9.F
Sámi Anna Bella 9.F
Szabó Boglárka 9.F
Szepesi Csillag Sára 11.D
Sziki Virág 9.B
Tar Diána Zoé 9.KNyB
Topa Fruzsina 9. F
Urbán Blanka 9. knyB
Urbán Janka 10.C
Varga Hanna 9. knyB

Tartalom:

Ha újra látlak 3
Ismerkedős nap 8
Interjú Fenyvesvölgyi tanár úrral 9
Lúdavató - indulók és pillanatképek 13
Filmajánló 17
Zeneajánló 19
Interjú Szabóné Barta Dóra tanárnővel 20
Könyvajánló 23
Interjú iskolánk DÖK-elnökével 25
Ketten a X. HÍR-en 27
Interjú Oláh Anita tanárnővel 29
Ó, gyönyörűszép, titokzatos éj... 31
Divat: Cruelty-free 32
Interview with Sophie Rousseau 33
Programajánló 36
Szalagavató előtt, alatt és után 37

Ha újra látlak

Néha még látni szoktalak. A sűrű hóból kirajzolódó aprócska alakodat. Szinte elnyelnek a hópelyhek téged, amint a házamhoz vezető, szűk utcán ballagsz végig. Látom azt a kék szalagot a hajadban, amit mindig viseltél. Tekereg a heves szélben. Ilyenkor végighúzom az ujjam az én piros, kis szalagomon. Néha még, a szürkére fakuló szememből is, aranyló könnycseppek gördülnek le, és áztatják bőrömön a mélyre vájt ráncokat. Az idő sebei. Az idő sebei, amelyeket nélküled szereztem. De most itt vagy, és kopogtatsz az ajtómon. Annyi év után. Remegő ajakkal, a kilincsre teszem a kezemet. Érzem rajta a meleget, mintha mindig is ott lett volna a tenyerem, és ezért a mozdulatért sóvárgott volna. Kitárom az ajtót. Fagyos hideg csap az arcomba, de nem érdekel. A hópelyhek akaratosan zúgnak be a házba. Rám mosolyogsz...és semmivé foszlasz, mielőtt még bármit is mondhatnék, mielőtt még megakadályozhatnám, hogy a tested tovarepüljön a széllel.

Az évek múlásával egyre ritkábban jöttél el hozzám. De a karácsony közeledtével újból egyre gyakrabban. A karácsony volt a kedvencünk, emlékszel még? A világ a feje tetejére állt akkoriban. Lángba borult és végig perzselt mindent, amit csak elért. A II. világháború. Még fiatalok voltunk akkoriban. Nem sokat fogtunk fel az egészből, de már akkor belénk nevelődött a bizalmatlanság. Azonban volt egyetlen nap, amikor a világ meghúzta a féket, az ördög hiába száguldott volna tovább. Ez december 25-e. Az egyetlen nap, amikor béke hullott a káosz ölébe. Talán ezért szerettük annyira. Még élénken bennem él mind. Itt a karosszékembe süppedve a kandalló melege mellett minden pillanatára emlékszem. Te is emlékszel még? A miénk volt.

Recsegve szakadnak a finom, piros csomagolópapírok a kezünk alatt. A kandalló előtt ücsörgünk. Az anyának szánt ajándékokat csomagoljuk nagy üggyel-bajjal. Te egy kék sálat kötöttél neki. Hetekig készítetted, amikor pedig elkészült, a kezembe sem akartad adni. Nagyon féltetted, fontos volt neked az az ajándék. Jelentése volt. Én zsebkendőt hímeztem neki, csinos kis ibolyamintásat. Bár nem lett tökéletes.

– Szerinted tetszeni fog anyának ez a hímzés? – aggodalmaskodok.

Már hogyne tetszene neki. Imádja az ibolyát.

– Biztos vagy benne? Olyan ferdére sikerült az egyik – méregetem a művemet.

– Biztos vagyok benne – teszed kezed a markomban tartott zsebkendőre, jelentőségteljesen.

Ezek után már elhiszem, és büszkén forgatom kezemben az anyagot. Lassan elkészülsz a csomagolással, mikor én még a papírt farigcsálom. Kapkodni kezdek, nem szeretnék lemaradni. Már az utolsó éleket hajtogatom, megkötöm a madzaggal. Végül elkészül. Csodálattal nézem az ajándékot. Elképzelem magam előtt, ahogy anya arcára mosoly húzódik, amint kezében tartja a kendőt. Azonban egyszer csak a kandallóban lévő hasábok, annyira elgyengülnek, ahogy a tűz eszi őket, hogy hirtelen összeesnek. Kipattan belőle egy szikra, és az ajándékomra hullik. Ölbe tett kézzel nézzük, ahogy a csomagolópapíron átrágja magát, és lyukat éget a nagy gonddal készült mintás zsebkendőmre. Haragos könnyek égnek a szememben. Erőtlenül borulok a nyakadba. A remegő hátam kezded simogatni.

– Ne sírj, nincsen semmi baj! Ne sírj! – csitítgatsz.

– De nem tudom abbahagyni. Örömet akartam okozni anyának. De most mindez porrá foszlott.

– Figyelj! – mondod egyszer csak.

Kezedbe veszed a saját ajándékodat, ami annyira fontos volt számodra, és az ölembe rakod.

Abbahagyom a zokogást, és vörös szemeimet rád fordítom.
– Add oda ezt anyának helyettem – simítod fülem mögé a hajam.
– De hiszen ez neked olyan sokat...
– Semmi baj – vágsz szavamba.
– Lányok! – kiált anya a hátunk mögött. - Gyertek csak ide!
Gyorsan a komód alá rejtjük az ajándékodat, ami most már az enyém lett. Anya a konyhában áll, ahonnan isteni illatok áradnak, és járják át a kis házunkat. Kalács - szippantom be az édes illatot. A kötényébe törli a lisztes kezét, és piros arcával felénk int. Rád nézek, te pedig énrám. Vihogva szaladunk anyánk lábához.
– Mit szólnátok hozzá, ha feldíszítenénk a fát? – néz ránk csillogó szemekkel.
– Óóó, igen! – kiáltjuk egyszerre.
Az előkészített karácsonyfadíszes dobozokhoz szaladunk, és már aggatjuk is fel a színes gömböket, és a pár dióból és tobozból készült díszt, amelyeket még közösen készítettünk. Megcsavarom a hajamban a piros szalagot, és visszatekintek anyára. Még mindig a konyhában áll, és pár könnyet dörzsöl el a szeme alatt, miközben minket néz. Apa hiányzik neki. Bárcsak hazajönne a frontról, és velünk ünnepelne ő is. Anya összeszedi magát, és gyertyát gyújt. A gyertya fénye melegen hullámzik a falakon, és a kerek arcunkon. A szobát melegség és béke tölti el. Hallgatom, ahogy boldogan énekeltek, miközben egyre több dísszel gyarapodik a kis fa. Nézem az arcotokat, ahogy játszik rajta a fény, a szeretet. Én csak állok, és így nézlek benneteket. Ez a legszebb dolog. Ti, és ahogy életet lehel belétek a szeretet. Bizsergő érzés, a legszebb érzés, amit csak átélhetek. Anya észreveszi, hogy bámullak titeket. Szelíden rám mosolyog, és a kezembe adja a csúcsdíszt. Felemel, én pedig örömmel a fa tetejére tűzöm. Amint elkészül a fa, anyu karon ragad minket. Melegen felöltöztet, kesztyűt húz a kezünkre. Kilépünk a hideg estébe. Csizmánk alatt csak úgy ropog a tiszta, fehér hó. Fogalmunk sincs róla, merre megyünk. Csak nézem, amint elhaladunk az ijesztően felénk magasodó fekete fák mellett. Tanácstalanul nézegetünk egymásra. Az este csendes volt. Szokatlan volt ezt hallani, a folytonos dörgés és fegyverdurrogás után. Lassan lépkedünk az erdőbe ékelt ösvényen, amely a városba vezet. Egy-egy eltévedt hópihe elkószál mellettünk. Élvezettel figyelem őket anya kezét szorongatva, mígnem egyszer csak megállunk egy hídon. Hallom, ahogy alattunk a fagyos Duna morajlik csendesen. Anya elengedi a kezünket, és lehajol hozzánk.
– Tudjátok, kedveseim, a remény olyan ajándék, amit ha elveszítetek, magatok is vele vesztek. Ez az egyetlen, amit most adhatok nektek. Soha ne felejtsétek el, amit most mondok. Ha elszakadnátok egymástól, akkor is reménnyel éljetek a szívetekben, hogy egy nap egymásra találtok – szipog az elnyűtt csíkos, nagy sál alatt.
Elkezdi kibontani hajunkból a szalagokat. Tiédből a kéket, enyémből a pirosat.
– Anya? – kérdezed értetlenül.
– Kívánjatok valamit, és hajítsátok a Dunába a szalagokat.
Vizsgálgatva forgatjuk kezünkben a szalagot. Nem nagyon értjük a dolgot, de anya bátorítóan mosolyog ránk. Az ujjaid az enyéim közé fonod. Egyszerre engedjük el a kék és piros szalagokat. Nézem, ahogy a szélben táncolva, végül a folyóba ereszkedve dobálják őket a habok. Olyan utat járnak be, amit én sosem ismerhetek meg. Csak remélni tudom, hogy jó kezekben kanyarog majd.
– Most pedig menjünk haza megenni azt a finom kalácsot, amit sütöttem! – beszél vidáman anya, majd szótlanul hazaterel bennünket a békés este bóbiskoló csillagai alatt.

Mi már sosem láthatjuk, de a háborgó vízben, a piros és kék szalag egyszer csak egymásba fonódik. A kalács hamar elfogy a tányérunkról. Utána pedig a fenyő elé rángatjuk anyánkat. Közösen elénekeljük neki a Kiskarácsony, nagykarácsonyt, miközben ő a rózsakárpitos foteljében ül, és hallgat minket. A végén boldogan nyújtom át neki a sálat. Kibújtatja a piros anyagból, és a szája elé kapja a kezét. Ott az a mosoly, amit vártam. De nem én érdemeltem volna. Hanem te. A nyakába tekeri a sálat, és magához ölel bennünket.

Még utoljára, sokáig így maradunk. Így, biztonságban, egymás karjaiban. Mielőtt még elvesztenélek titeket. Nem szeretek visszagondolni rá. Nem szeretek beszélni róla. Te is biztosan emlékszel anyára, amint azt kiáltja neked: Menekülj! Vagy a végső sikolyára. Vagy a szovjet katona szemére, amikor még utolsóként visszatekintettél az erdőbe menekülve, a puskalövés pillanatában.

Illusztráció: El-Ali Míra 11.D

Akkor láttalak én is utoljára, az istálló szénabálája mögött bujkálva. Szóval ennyi maradt nekem. Mindössze 7 év, amit veletek tölthettem. Mindent tűvé tettem érted. Minden követ megmozgattam, amit csak tudtam. Azt sem tudtam, élsz-e még egyáltalán. De nem hagytam el a reményt. Annyiszor dobtam a Dunába úgy egy piros szalagot, hogy azt kívántam: gyere vissza hozzám. De sosem jöttél. 76 éve várom, hogy kopogtass az ajtómon. Annyi minden lenne, amit mondanom kéne neked, ha újra láthatnálak. Most itt ülök egyedül a házamban, a ledsorok pislákolnak, a házat narancs, fahéj és vanília illata lengi körbe. A sarokban egy még feldíszítetlen fenyőfa álldogál. Én pedig itt ülök belesüppedve a karosszékembe. A meleget sugárzó kandalló mellett, és piros szalagot fonok az ősz hajamba. Mégis minden üres nélkületek, egy szürke hely szeretet nélkül. Hiszen mit ér ez a sok holmi, ha nincs kivel megosztanom? Nehézkesen, de felállok a székemből. Ideje indulnom - tekintek fel a falon szunnyadó vén órára. Csizmát húzok, és kilépek az utcára. A kivilágított utcákon bóklászva elhaladok szerelmes párok, családok és koromhoz hasonló idős párok mellett. Nyugodtak, mosolyognak, a karácsony mámorában ég a szemük. A havon megcsillannak a piros és sárga fények. Bárcsak láthatnád, amit én! Az este kezd leszállni, az utcák kiürülnek, egyre több lakásban villan fel fény, olykor még a színekben pompázó karácsonyfát is látni lehet. Lassan csoszogva elérem az úticélomat. A hidat. Észre sem veszem, amint koromsötét lesz körülöttem. A fekete hullámokat kezdem bámulni. Kibontom hajamból a piros szalagot. Talán ez lesz az utolsó, hogy a reménytelenség ellen teszek. A mellkasomhoz szorítom a szalagot.

– Gyere vissza hozzám – suttogom a fagyos levegőbe.

Leheletem szellemként száll ki belőlem, végül pedig csak elenyész a semmibe. Megcsókolom a szalagot, és talán utoljára a Duna felé lendítem a kezem. A sötétben egy dülöngélő alakot pillantok meg felém közeledni. Csak bámulom, amint felém sétál. Pár méterre állhat meg tőlem. Hunyorogni kezdek. Már semmi sem olyan tiszta az orrom előtt, mint anno. Jól látok?

Az alak egy szélben lobogó szalagot húz ki a hajából. Nem tudom megállapítani a színét. Közelebb megyek. De ahogy egyre közelebb érek hozzá, egyre nyilvánvalóbbá válik. Melléd érek. Annyiszor lejátszottam magamban a jelenetet, ha újra látlak, mit tennék. Mit mondanék neked. De most itt állsz előttem, és elakad a szavam. Az nem lehet. Csak képzelődöm. Egy ócska látomás. Az élet gúnyt űz belőlem. De nem. Ott tartasz göcsörtös ujjaid között egy vékony kis kék szalagot, és rám nézel.
– Segíthetek valamiben, asszonyom?
Olyan gyenge a hangod, szinte elhal a levegőbe érve. Könnyek kezdenek folyni a szememből. Itt állsz előttem, annyi elvesztegetett év után. A szemed ugyanolyan kék, mint amikor legutoljára láttam. A gyönyörű dús barna hajad viszont most ezüstösen omlik a válladra. Az arcodon azok a mély ráncok ülnek, amelyek régen, csak akkor halványan, mikor nevettél. Megevett minket az idő. Megcibált bennünket.
– Sári? – nyögöm ki.
Nem tudom, talán felismered a hanglejtésem, de tudod, hogy én vagyok az. Rám mosolyogsz.
– Húgom?
– Igen, én vagyok az – bólogatok hevesen.
Zokogva borulunk egymásra. Annyi év terhe, súlya egyszerre válik semmivé abban az ölelésben. Nem tudjuk abbahagyni a sírást.
– Semmit sem változtál – jegyzed meg a könnyeiddel küszködve.
– Te sem – idősekhez illő nevetésben törünk ki. – Annyi mindent kéne mondanom neked.
– Bedobjuk együtt? – emeled fel a szalagot.
Biccentek. A tenyeredben tartott kék szalagra helyezem a kezemet. Egymásra bólintva jelezzük egymásnak, hogy kívántunk, hajíthatjuk. Meglendítjük a karunkat.
– 76 éve minden karácsonykor itt álltam, és téged vártalak – töröm meg a csendet, miközben a szalag útját nézem. Hosszú ideig nem szólalsz meg.
– Épp, ahogy én is – ejted a szavakat lemondóan, az erőtlen hangodon.
Elakad a szavam. Hosszan tekintek rád. De a te arcodon nem látom ezt a meglepődést.
– Hogy lehetséges, hogy még sosem...hogy még sosem... – dadogom.
– Én már kezdem érteni – mosolyodsz el, semmibe révedő szemekkel.
Órákig beszélgetünk ott a hídon. A múltról. Hogy én az elszakadásunk után apára találtam, mikor hazajött a frontról. Ő nevelt fel. Te arról, hogy egy idegen család fogadott be, akinek meghaltak a fiai a háborúban, aztán velük vándoroltál ki Amerikába. De minden karácsonykor hazajöttetek, meglátogatni a családtagokat. Anya temetéséről. Aztán később Apáról, és az ő temetéséről. A férjedről, a csodás gyerekeidről. Az én első, férjem nélkül töltött karácsonyomról, a fiamról, és az unokáimról. Elmeséljük itt az egész életünket. Mindent, amiről lemaradt a másik. Mintha csak egy idegennel beszélgetnék. Úgy érzem, szinte nem is ismerlek már. Folynak a szavaink, mikor aztán belefáradunk a sok mesélésbe, elhívlak az otthonomba. – Még nincsen feldíszítve a fa? – kérdezed meghökkenve, mikor belépsz.
– Nincsen – sóhajtom.
– Mit szólnál hozzá, ha feldíszítenénk? – kacsintasz rám.
– Óóó, igeen! – kiáltjuk egyszerre.
Habár a te hangod szinte nem is hallatszik. Gyertyát gyújtok. A fénye cikázik a kis szobában, és a kedvesen mosolygó arcodon. Ismerős érzés leng körbe. A lelkembe hasít. Olyan régi, hogy szinte már ismeretlennek tűnik. Bizsergés a szívem körül. Énekelni kezdünk. Nevetünk a rekedtes hangunkon. Ég bennünk az árván hagyott tűz.

Egyszer csak könnyes szemmel huppanok le az asztalhoz. Aggódva tipegsz hozzám.
– Miért? Miért ez a sok év nélküled? Mire volt jó ez az egész? Miért nem találhattalak meg már a legelején? – tör fel szívemből az a sok kérdés, ami ott kavarog a fejemben.
– Ennek így kellett történnie. Az élet kiszámíthatatlan fordulatokat hoz. Szerintem ezt mi tudjuk a legjobban. – mosolyogsz rám úgy, mint régen tetted, mikor gyermekien sírtam. Olyan gyermekien, mint most is vénségemben.

Illusztráció: Sziki Virág 9.B

– De hát azért vagyunk itt, nem igaz? Azért élet az élet. Egymásra találtunk annyi év után. Én ezt csodának nevezném, olyannak, amiért érdemes volt reménykedni.
Elkomolyodik az arcod, mintha gondolatod egy árnyékos oldalra tévedne.
– Ez az utolsó karácsonyom.
Megfordul velem a világ. De nem tudok sírni. Ez olyan csend, ami fájdalmasabb és savanyúbb a könnyeknél.
– Veled maradok, veled a legvégéig – ennyit mondok, és sovány arcodra hajtom a kezemet.

És tényleg így történt. Veled maradtam az utolsó hetekig, napokig, az utolsó percekig. Láttam, ahogy testedet elhagyja az utolsó lehelet. Ahogy megszabadulsz az élet súlyától, amit én még magamon viselek. Megnyugtató volt látni, ahogy békére találsz. Ott ültem az ágyad mellett, a családod körében. Az utolsó együtt töltött karácsonyunkra gondoltam, ami olyan volt, mint az első. Az utolsó kívánságomra, hogy hadd maradhassak örökre veled. Veled maradtam. Eddig nem értettem, miért csak most találkoztunk. Te előbb tudtad, mint én. De igazad volt. Most már én is kezdem érteni.

Végigsimítok rögös ujjaimmal a fekete gyászruhámon, mintha lenne rajta egy gyűrődés is. Feltekintek az összegyűlt, szipogó emberekre, aztán összekaparom a lapokat, és ellépek a mikrofontól. Némán a még üres sírhelyhez ballag a tömeg. A koporsó némán merül el. Olyan rossz így látni a testvéremet, a hideg, nyirkos földbe egy dobozba zárva. Egyenként dobálják bele a fehér szirmú rózsákat azok, akiknek lyukat vágott a szívükbe a halálod. Már csak én maradtam. Egy darabig még meredten bámulok, aztán megcsókolom, és Melléd hullajtom az utolsó piros szalagomat is.

Balázs-Földi Adél 9.KnyB

Ismerkedős nap

Augusztus 31-én a DÖK megrendezte az immáron hagyománnyá vált „ismerkedős napot” iskolánkban. Reggel 8.00-kor új diáktársaimmal együtt gyülekeztünk az udvaron. Ahogy körülnéztem, mindenki arcáról sugárzott az öröm és az izgatottság, hogy végre megismerhetjük azt a helyet, ahol középiskolás éveinket fogjuk eltölteni.

Elkészültek az első osztályképek is. Ezt az izgalmas napot a pólófestés koronázta meg. Elmondhatom minden kilencedikes nevében, hogy ez a fantasztikus nap nagyon sokat segített mindannyiunknak abban, hogy ellazuljunk és jobban érezzük magunkat ebben a szokatlan és új környezetben.

A gyors köszöntő után bevonultunk a tantermünkbe, ahol játékos feladatok vártak minket, amivel jobban megismerkedhettünk egymással és osztályfőnökünkkel. Ezek után csoportokba rendeződtünk évfolyam-társainkkal, és közösen érdekes feladványokat oldhattunk meg. Ezt követően a csoportvezetők körbevezettek minket, és izgalmas történeteik által betekintést nyerhettünk a diákélet egy kis részébe.

Szöveg: Kovács Zoltán 9.E, Fotók: Leel-Őssy Luca 12.E

Papírra vetett „alkotói csend”
Interjú Fenyvesvölgyi tanár úrral

Milyen szakon végzett tanár úr?
Eredetileg tanító szakon kezdtem a pályafutásomat, aztán rajztanári képesítést szereztem. Később úgy alakult az életem, hogy alkotok is, festek is, és közben a rajz tanítására álltam rá elvégezve a mesterképzést Nyíregyházán, ami egyetemi képesítést adott.

Miért választotta ezt a hivatást tanár úr?
Nagyon nehéz kérdés. Próbálkoztam más szakmát választani, még mielőtt tanár lettem, de az nem annyira feküdt nekem. Szakközépiskolás koromban volt egy olyan érzésem, hogy mi lenne, ha tanár lennék? De végül a tanítóságtól elsodort a rajztanárság felé az élet, amikor elkezdtem alkotótáborokba járni. Nagyon érdekelt, hogy képeket alkossak, készítsek, és aztán azon voltam, hogy amennyire tudom, a tapasztalatomat, a tudásomat átadjam.

Hol tanult tanár úr, és mikor döntötte el, hogy a festéssel szeretne foglalkozni?
Amikor bekerültem a tanítóképzőbe, akkor még úgy volt, hogy bizonyos területekre kellett szakosodni, speciális kollégiumnak hívták akkoriban. Alkalmassági vizsgát kellett tenni, hogy a különböző területeken az ember hogyan teljesít, és nekem a rajz jól sikerült. Már akkor volt egy olyan tanárom, aki azt mondta, hogy rajztanári pályára menjek, mert jók a munkáim. Azután elkezdtem alkotni is, és megismerkedtem olyan tanárokkal, festőkkel, például Topor András festőművésszel, akik segítették az egyéni alkotásaim kibontakozását. Külföldi kiállításra is eljutottam baráti, ismeretségi és kulturális kapcsolatok révén. Többek közt voltam Romániában belül több helyen is és Franciaországban.

Mi a legszebb emléke az egyetemi éveiből tanár úrnak?
A közös és csoportos kreatív feladatok, játékok, a nagyszerű beszélgetések voltak élményszerűek.

A Fazekason kívül tanított máshol is tanár úr?
Berettyóújfaluban és környékén tanítottam több kistelepülésen, illetve Debrecenben, óvodás szakkörtől kezdve alsó és felső tagozaton általános iskolában.

Milyen Fazekasos tanárnak lenni?
Viccesen fogalmazva: érezni a Fazekas szellemét...Nekem nagyon fontos, hogy a művészetek iránti fogékonyságot kialakítsam a diákokban. Nyilván nem mindenkit érdekel, de bármilyen más tehetséghez is hozzátartozik a művészetek ismerete. Különösen jó tanár-diák partneri kapcsolat alakulhat ki, ha valakit ez komolyan érdekel. Mindez engem is motivál.

Milyen tanítási módszerei vannak a rajzon belül tanár úrnak?
Arra törekszem, hogy a diákok kreatívak legyenek.

Nyilván nem minden feladat feltételezi a kreativitást a rajzon belül, de én igyekszem az arányokat úgy megvalósítani, hogy a kreativitás felé billenjen az egyensúlyi helyzet. De nagyon kevés a rajzóra, és a rajzzal eltöltött idő, így sajnos sok minden nem fér bele. A mesterképzést amikor végeztem, bő tíz évvel ezelőtt, akkor már az volt a tendencia, hogy a kreativitás felé inspiráljuk a gyerekeket. Én inkább ezeket a módszereket próbálom megvalósítani.

A digitális oktatásban hogyan lehet a rajzot tanítani?

Nagyon nehezen lehetett. Én leegyszerűsítettem ezt: kiadtam egy feladatot, és volt egy bő hét, hogy megcsinálják a diákok. Nyilván ez nem olyan jellegű munkát jelentett, mint amit rajzórán csinálunk, ezért így a közvetlen tapasztalatom és segítségem legfeljebb csak később érvényesülhetett. Ez nagyon megosztó volt, mivel valaki szerette csinálni, de voltak olyanok is, akik nem. Nagyon sok olyan tanítványom megvalósította a munkáját, alkotását, aki erre egyébként nem lett volna rajzórán képes. Mert sokkal jobban leegyszerűsödik a dolog, így több idő volt rá és volt inspirációja, ezért sokkal jobb munkák születtek, mint rajzórán.

Volt osztályfőnök tanár úr, illetve mire próbálta tanítani osztályait?

Csak általános iskolában. Az elsődleges célom az volt, hogy érezzék jól magukat az osztályközösségben. Nekem olyan a beállítottságom, hogy szeretném, ha érzelmi alapon működne az oktatás, nevelés. Nyilván pozitív érzelmekre gondolok.

Mi a tanári pálya legszebb és legrosszabb élménye?

Legrosszabb az, hogyha nem tudok egy gyereken segíteni, akin igazán szeretnék.

Például nem úgy sikerült egy dolog, ahogy én szerettem volna, mert azt nem úgy értelmezte a diák, és volt egy félreértés és abból egy konfliktus. Tehát ilyen apróságok, már ha ezek apróságok.

A legszebb pedig az, amikor látom, hogy a gyerekek alkotnak. Amikor el is mondják, hogy olyan alkotásokat hoznak létre, amire nem is gondoltak. Az is nagyon jó érzés, amikor egy egész osztályt tanítok nagy létszámmal és azt érzem, hogy „alkotói csend” van. Ezt én hívom így, nem tanították nekem. Amikor a tanítványok rájönnek arra, amit én szeretnék: a feladat leköti őket és érzem, hogy elmélyülnek, koncentrálnak a munkára.

Ez nagyon jó érzés.

Mi a tanári pálya legnehezebb élménye?

Számomra nehéz dolog, amikor egy diák nem adja meg a tiszteletet. Sok problémát és konfliktust meg tudunk oldani, ezeket intelligensen megbeszélni. Ehhez persze a másik fél is kell. Tiszteleten általános emberi tiszteletet értek, nem valami más tekintélyelvűséget.

Ha ekkor úgy érzem, hogy ki akar használni, vagy becsap, vagy be akar csapni gyengeségből vagy cselből, ilyenkor szeretnék a Dalai Láma szintjére jutni, hogy kizárjam magamból a dühöt, az ingerültséget. De ez nem mindig sikerül. Talán nekem ez a legnehezebb.

Mik a legszebb emlékei tanár úrnak a rajztanításon belül?

Ha a rajztanítás még olyan sikerre is vihető, hogy mondjuk kiállításra kerül egy tanítványnak a munkája vagy egy pályázaton jól szerepel, az egy plusz érzést ad. Igazából az a legnagyobb siker, amikor visszajelzést kapok egy diáktól, hogy jól érezte magát az alkotás közben és esetleg azt még pluszban felhasználta. Mondok egy példát: digitális oktatás alatt volt, hogy az egyik diák visszaküldött egy munkát, amit én kiadtam feladatra, és mondta, hogy neki ez másfél napig tartott, mivel az adott feladat megvalósításával kifestette a szobáját. Tehát a szobája falára tette fel azt a feladatot, amit én kértem. Nekem ez nagy dicsőség volt.

Miben változott leginkább a rajztanítás az elmúlt években?

Jó irányba változott, amit mondtam az előbb: a kreativitás felé. Próbáltam ösztönözni arra a gyerekeket, hogy mindenki igyekezzen egy sajátos stílust megalkotni ebben a kevés időben, amit a rajzóra kínál. Szerencsére úgy érzem, hogy pozitívan változott, illetve én is próbálom ezeket az árnyalatokat megtalálni, hogy mikor és mit mondjak egy gyereknek, hogy még tudjon javítani saját stílusán.

Mik a hobbijai tanár úrnak?

Maga a festés, alkotás, amit tekinthetünk a hobbimnak is, tehát amikor több szabadidőm van, akkor műtermekben, illetve kint a szabad térben is dolgozom. Ezen kívül szeretek túrázni, mozogni, újabban bakelit lemezeket gyűjtök, nagyon sokat foglalkozom zenével is.

Össze lehet-e egyeztetni a tanári pályát és a festészetet?

Nehezen. Szégyen, nem szégyen: elfárad az ember, amikor dolgozik, és nem tud utána rögtön festeni. Viszont, ha eltelik egy kis idő, és megfelelően tudok készülni arra, amit szeretnék, akkor nekem ez nem gond. Engem kikapcsol, kilendít az alkotás, nemcsak a tanári pályából, hanem az egész világból, és akkor csak azzal foglalkozom.

A festészet kihatott valahogy a tanítási módszereire?

Ez a kettő együtt működik, építi egyik a másikat: amit saját magam kitapasztaltam és eszembe jut, amikor a diákoknak kell segítséget nyújtani, akkor nyilván ezeket a tapasztalatokat megpróbálom átadni. Erre valamikor tudatosan is rákészülök, de van olyan eset, amikor az adott szituáció ezt hozza ki belőlem. Ez fordítva is lehet, tehát én is tanulok a diákoktól: ha látok valakinél egy jó megoldást, akkor azt én is használom a saját képeimnél.

A művészeten belül mire a legbüszkébb tanár úr?
A kiállításaimra, mivel én úgy gondolom, hogy reprezentálják azt, hogy én tudok, szeretek alkotni. Tavaly az egyetemen rendeztek egy kiállítást, ami kiváló színtere volt annak, hogy megmutassam a festményeimet. Ez az egyik nagy büszkeségem. A másik talán az, amikor a természetben alkotok, akkor kitalálok gondolatban valami új dolgot, amit még nem tudom előre, hogy hogyan valósítom meg, de menet közben sikerül.
Büszkeséggel tölt el az is, hogy tárlatokat nézhetek meg élőben, és erről beszélhetek a diákoknak, hogy ne csak a művészeti vonatkozásokat ismerjék, hanem annak szemléletét is.

Köszönöm az interjút, további sok sikert mind a művészetben, mind a tanításban!

A fotókat Fenyvesvölgyi tanár úr válogatta gyűjteményéből.

Magó Balázs Dániel 9.D

Lúdavató - indulók és pillanatképek

7.A

Te nem érted a matek lényegét,
Amikor matekórán ülsz,
és stresszben várod a dogát ki.
Sajnálom, de a fránya matek
nem csak egy meg négy,
Más lett a tört és más az osztás,
dogát hoz a hét.
Az ott a boldog hét hatod négyzete,
Ha hívnak felelni, az lesz a végzeted,
Az ott a boldog hét hatod négyzete,
Ha hívnak felelni, az lesz a végzeted
aoáoú....

Fotó: Berényi Olivér 10.E

Fotó: Kiss Rebeka 9.E

8.A

Most szól a dal, majd jön a tánc,
Az élet még előttünk áll óoh
Láss csodát. Ez már a rím!
De a nyolc mégsem prím.

Reggel dalol minden madár.
Vezényli az énektanár.
Miért kapnánk mi hajba?
Egy-két hamis hang nem sodor bajba.

Mónika néni a tesitanár,
A Netfittől a hajam égnek áll.
Még egy fekvőtámasz, még egy felülés,
A koporsó készen áll.

És ha nem ismersz még, hát akkor
Hallgasd hát! A színpadon
A 8.A osztály.
Most nem számol, de az éneke, óoh,
Az égig száll.

9.knyB

Az első nap,
azt kérdeztük mi,
Hogy sodort ide a szél?
Kegyes, Jesus urunk elé?

Lehet kínai ez most nektek,
Nekünk, csak francia,
és spanyol agyszülemény,
Megtanulhatjuk még.

Amúgy csigát eszünk, na jó csak viccelünk,
9 KnyB, ez a mi kódjelünk!
A 6 fiú sem sajnálja, hogy itt lehet,
27 lány mellett ez milyen érdekes.

Fotó: Berényi Olivér 10.E

Háttérfotó: Lakatos Lea 12.B

9.B

Csodás vagy 9.B
Szép és fitt
Párunk sehol sincs.

Ez lennénk
Harmincnégy
És a csőcselék.

Te tudod,
Mind tudjuk,
Itt nem baj a tájszólás.

Nézz miránk,
Láss csodát,
Türüttű, 9.B

Fotó: Kiss Rebeka 9.E

Fotó: Berényi Olivér 10.E

9. C

Ez nem elég.
Most végre a dal beszél.
Ha figyelsz, rájöhetsz, hogy épp
Győzelemre készül a 9.C

Itt békát boncolhatsz vagy csókolhatsz,
Fizikát tanulhatsz,
Más az ofő és más az osztály,
Lassan megszokom már.

Annyira vártam már, hogy végre C-s legyek,
Itt vagyok és nagyon élvezem.
Annyira vártam már, hogy végre C-s legyek,
Még négy évig itt leszünk veletek.

9.D

Ez itt a kilenc dé
We'll be the winners of this day
Dúró Dé
Passzívak vagyunk, nem hülyék (Ooh yeah)
Itt lehetsz, fejlődhe-etsz
Meglátod, milyen jó lesz
(Uh uh uh)
Tapsolj hát! Tombolj ránk!
Nézd, hogy nyer a dé!

Ez itt a kilenc dé
Englisch und Deutsch (auch) lernen wir
Dúró Dé
Mi vagyunk az uccsó Nyd (Ooh yeah)
A dolgozat nem akadá-ály
Mindenben számíthatsz ránk!
(Uh uh uh)
Tapsolj hát, tombolj ránk
Nézd, hogy nyer a dé!

Fotó: Kiss Rebeka 9.E

Fotó: Tar Diána Zoé 9.knyB

Háttérfotó: Lakatos Lea 12.B

9.E

Mindig a Coop előtt
Vártuk meg egymást.
Mindenki nagyon furcsa volt,
De már nagy az összetartás.
Amikor megjöttünk, rögtön zaj lett,
És nagy felfordulás.
Mindenki más és különleges,
De mi így szeretjük egymást.

Mi vagyunk a 9.E, még nem érted,
A humánosok eljöttek most értetek.

9.F

Már csak emlék,
a régi 8 osztály ,
az volt az igazi nyár,
a Fazekas már vár.
Egyszer csak
új helyen vagyok,
9F lett a név,
De mondtak
valamiféle D-t,
Az agyam már
feladta rég.
Eltelt két hét,
Megérkezett a krém.
Amikor éjjel
fenn maradsz,
Mert töriből
irat az a személy.

Ahogy megjöttünk,
minden új lett,
elkel egy térkép.
A második
óra német,
az épület A vagy B?
Már lassan
négy hete az,
hogy itt vagyunk,
A termekkel még
mindig van bajunk.
Már lassan négy hete
az, hogy itt vagyunk
Az órákon
kihullik a hajunk.

Fotók és háttérfotó:
Berényi Olivér 10.E

Fotó: Kiss Rebeka 9.E

10.C

Monday morning im late from school
Dont know which class i have to go
Phoning my friend to help
Shes laughing at me now
The answer was not right
I have never got to class.

Now im sweeping in the street.
There comes 10.C!
Just watch and see,
Dont be afraid!
Just like us one day,
You can learn,
You can stress,
You can fail all of your class.
Dont look back,
Enjoy yourself!
You can graduate.

Fotó: Tar Diána Zoé 9.knyB

Fotó: Lakatos Lea 12.B

Fotó: Kiss Rebeka 9.E

Fotó: Tar Diána Zoé 9.knyB

10.E

A karanténtól
Túléltük.
Ki tudja, mi vár ránk ezután?
De itt vagyunk,
Egy év eltelt,
A Fazékban fővünk már.

Nyelvekben igen jók vagyunk,
A törit is vágjuk ám nagyon,
A spanyol szép dallamos nyelv,
A francia meg szexi,
De kémián csak nézünk.

Az éneklés is jól megy már,
De csak a Lúdavatón, ami kááááár.
FAGy úr pólói menők,
Ő pedig jó fej,
A Fazék egy jó kis hely.

Ha Laci hapcizik,
Mindenki betojik.
Akárhogy,
Légyszi, csak ne így!
Ez itt a 10.E már,
Kalandok várnak ránk, oh yeah.

A karanténtól
Túléltük.
Ki tudja mi vár ránk ezután?
De itt vagyunk,
Egy év eltelt,
Ez itt a 10.e volt!

Fotó: Lakatos Lea 12.B

Háttérfotó: Lakatos Lea 12.B

port.hu

A nagy pénzrablás

Egy izgalommal teli sorozatra vágysz? Éppen most tervezed kirabolni a spanyol aranytartalékot? Te is oda vagy Salvador Dalíért? Megvan a számodra tökéletes sorozat. Fiúknak és lányoknak egyaránt ajánlom. Kellő mennyiségű adrenalin, M16-os gépkarabély, Orosz rulett, hírszerzés, tusz, piros overál, görény és Maserati. Ha érdekel a téma, akkor a La casa de papel rablói es el Professzor segítségével nyomon követheted. Ha pedig már láttad, együtt várhatjuk az 5. évad folytatását.

Szabó Boglárka 9.F

Karácsonyi lidércnyomás

Halloween és karácsony keveréke tökéletes novemberben. Tim Burton rendező híres bábtechnikás filmje a kicsiktől a nagyokig, felnőtteken keresztül mindenkinek ajánlott. Az Ünnepek Birodalmában Rosszcsont Jack uralkodik. Halloween város polgármestereként a frászt hozza az emberekre, de már nagyon elege van a fárasztó elfoglaltságból, az egyre unalmasabb rémisztgetésből. Amikor hírét veszi az elbűvölő Karácsonyvárosnak, megérlelődik benne a gondolat, hogy a saját irányítása alá vonja karácsony ünnepét. Ám a legjobb tervbe is hiba csúszhat. Hiába teszi el az útból a Mikulást, rá kell jönnie, hogy a helyettesítése nem gyerekjáték. A megszokott ajándékok helyett nem semmi meglepetések várják a gyerekeket a karácsonyfa alatt.

(forrás: https://port.hu/adatlap/film/tv/karacsonyi-lidercnyomas-the-nightmare-before-christmas/movie-1271)

mafab.hu

Gáll Jázmin 9.knyB

Vissza a múltba, avagy régi filmek ajánlója

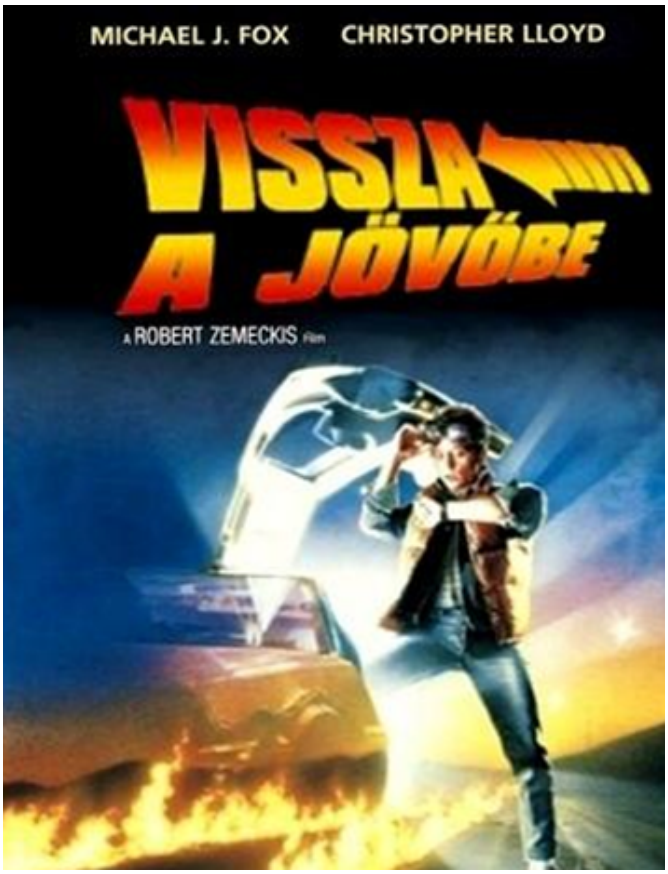

A Vissza a jövőbe egy háromrészes sci-fi filmsorozat, amit Robert Zemeckis rendezett és a producerek között ott szerepel Steven Spielberg neve is. A zenéjét Alan Silvestri szerezte.

A filmet először 1985 októberében mutatták be Magyarországon.

A főszereplőt, Marty McFly-t, Michael J. Fox alakítja. A szereplőgárda tagjai még Christopher Lloyd és Lea Thompson.

A film mind a három része Hill Valley-ben játszódik, három különböző idősíkban.

Marty ugrál az időben, 1955-be, 2015-be vagy 1855-be megy vissza. Az utazás során megváltoztatja a történelmet, nem is egyszer. A film akciódús, humoros, mindig történik valami, amit nem vártunk. A forgatókönyv jól van megírva, így a cselekmény izgalmas lett.

https://partnerprogram.bookline.hu/product/home.action?_v=Vissza_a_jovobe_1_&type=82&id=6045

A zenéje fantasztikus. Nagyon érdekes az, ahogy a film bemutatja, mit gondoltak 1985-ben a jövő technológiájáról. Ez a filmtörténet első filmje, amiben komolyabban foglalkoztak időutazással. A Vissza a jövőbe - igaz, nem egy mai film -, de ettől függetlenül, nekem ez az egyik kedvencem. Minden olvasómnak ajánlom, aki szereti a sci-fi filmeket.

https://index.hu/kultur/cinematrix/2015/10/21/10_dolog_erdekesseg_vissza_a_jovobe_30_eves_film_sci-fi_michael_j_fox_christopher_lloyd_idoutazas_kultfilm_delorean_fluxuskondenzator/

Orosz Fanni 9.E

Aws-Emlékszem

https://www.youtube.com/watch?v=ieus5dukfMQ

A Road Movie 2019-ben kérte fel az AWS-t, hogy sok más hazai együtteshez hasonlóan ők is írjanak dalt a szívükhöz legközelebb álló magyar tájról. Még szó sem volt Örs betegségéről – a most debütáló dal ekkor született meg. Az együttes a Zsámbéki-medencét, gyerekkoruk közös helyszínét választotta a dal és a klip témájául. Örs úgy tervezte, hogy élete későbbi szakaszában vissza is térhet majd ide. A felhőtlen gyerekkor elvesztéséről szóló dalnak Örs nemcsak a szövegét írta és énekelte fel, de a zenei koncepciót is ő találta ki hozzá. A szám elkészült, de a forgatást elsöpörte 2020, a leukémia pedig 2021 februárjában örökre elvitte azt a szív-lélek srácot, aki mezítláb ment fel a színpadra. Ebből a helyzetből született most az Emlékszem videóklipje, ami – bár nem így tervezték – most már nemcsak a boldog fiatalkorra, de Siklósi Örsre is emlékezik.

https://www.google.com/url?sa=i&url=https%3A%2F%2Fwww.femcafe.hu%2Fcikkek%2Fsztarok%2Fsiklosi-ors-aws-emlekszem-dal-videoklip&psig=AOvVaw3SU2yIq2rH1fZ0f5xcAr0g&ust=1636721539985000&source=images&cd=vfe&ved=2ahUKEwjck5WBrZD0AhWICuwKHUUCDBIQr4kDegUIARDLAQ

Gorillaz-Rhinestone Eyes

https://www.youtube.com/watch?v=7GdsftXc0yU

A zene a környezetszennyezésről, az ebből adódó elidegenedésről szól a természet és az emberek között.
A dalt alternative popnak mondanám, pörgős, a rap részek élvezhetők.

https://www.google.com/url?sa=i&url=https%3A%2F%2Fen.wikipedia.org%2Fwiki%2FRhinestone_Eyes&psig=AOvVaw2YbcvrLgTRjZgSiWgfdi-w&ust=1636721661490000&source=images&cd=vfe&ved=0CAwQjhxqFwoTCJDA4NKwkPQCFQAAAAAdAAAAABAD

Michael Bublé-It's Beginning To look A lot like Christmas

https://www.youtube.com/watch?v=0bhsXykXxfg

November elseje után már kijelenthetjük, elkezdődött a karácsonyi hangulat. Michael Bublé páratlan hangja mellett, egy forró csokival a kezünkben egy jó könyvet olvasva megmelegszik a szívünk is. A dallam kellemes, a ritmus pont jó, mindenkinek megéri hallgatni.

https://www.google.com/url?sa=i&url=https%3A%2F%2Fwww.theatlantic.com%2Fphoto%2F2017%2F12%2Fits-beginning-to-look-a-lot-like-christmas%2F548654%2F&psig=AOvVaw0L3UuivxaA0pi4tEOOQF_t&ust=1636721738954000&source=images&cd=vfe&ved=2ahUKEwjnq4XgrZD0AhVWO-wKHeNaAv4Qr4kDegUIARDvAQ

Gáll Jázmin 9.knyB

Interjú Szabóné Barta Dóra tanárnővel

Milyen szakon végzett tanárnő?
Még a bolognai rendszerben tanultam. Az alapképzéses diplomám anglisztikából szereztem, utána jött a matematika. A mesterdiplomám szerint pedig angol-matematika szakos tanár vagyok. Itt, a Debreceni Egyetemen végeztem.

Miért pont ezt a szakmát választotta?
Ennek több oka is volt. Egyrészt, ami mellett biztosan nem lehet elmenni, az az, hogy tanárcsaládból származom. Én már a harmadik generáció vagyok, aki ezt a pályát választotta. Nyilván nem ez volt az egyetlen ok, de ez biztos, hogy közrejátszott. Másrészt, amikor ezt a döntést 18 évesen meghoztam, úgy éreztem, hogy az iskola az a közeg, amiben benne szeretnék maradni, és fiatal emberekkel akarok foglalkozni, akik motiváltak és ambiciózusak, és szeretnék nekik segíteni abban, hogy elérjék a céljaikat.

Milyenek voltak tanárnő számára az egyetemi évek, hogy élte meg őket?
Nagyon jók voltak, nagyon szerettem egyetemista lenni. Az egyetem óriási szabadságot adott, sok mindent ki tudtam próbálni, amikkel úgy érzem, gazdagabb lettem az évek során.

*M*ost már nem mennék vissza, szerintem akkor ott kellett lennem, most itt kell lennem.

Tanított még valahol a Fazekason kívül, vagy ez az első munkahelye?
Miután végeztem az egyetemen, egy nyelviskolában helyezkedtem el. Ott fél évig tanítottam, utána jöttem a Fazekasba.

Mit jelent tanárnő számára fazekasos tanárnak lenni?
Fazekasos tanárnak lenni számomra azt jelenti, hogy a világ legcsodálatosabb diákjaival dolgozhatok együtt. Mindig van valaki, aki motivált, mindig van valaki, aki szeretne tanulni, vagy mindig talál valamit az órákon, amivel ő több lesz. Szerintem az iskolának a közege, a diákok és a kollégák is nagyon támogatóak. Nagyon szeretek itt dolgozni.

Milyen tanítási módszert alkalmaz szívesen?
Ezt egy kicsit nehéz összefoglalni, mivel a két tantárgyam nagyon eltérő. Angolból a legfontosabbnak a kommunikációt tartom. Mindig olyan módszereket próbálok alkalmazni, amelyek a kommunikációt erősítik. Matematikából pedig olyan módszereket szeretek választani, amelyek az önálló gondolkodást serkentik. Hogy később mindenki képes legyen nem csak matematikai problémákat megoldani.

Mire a legbüszkébb tanárként?
Arra vagyok a legbüszkébb, amikor diákjaim elérik a céljaikat. Például amikor egy osztály leérettségizik, és tudjuk, hogy nagy valószínűséggel felveszik őket az első általuk választott helyre. De nem csak ezekre az óriási sikerekre vagyok büszke.

Néha a kis hétköznapi dolgokra, mint például arra, amikor valaki valamit megért az órámon, vagy akár egy jól sikerült dolgozatra is büszke tudok lenni.

A zene milyen szerepet tölt be tanárnő életében?

A zene annyi ideje az életem része, amilyen régre csak vissza tudok emlékezni. Kilencéves koromban kezdtem el ténylegesen zenélni. Tíz évig hegedültem, és jártam zeneiskolába. A hegedűt nem én választottam, bár a családom sokszor mesélte, hogy az üknagyapám is hegedült. De az évek alatt elkezdtem azt érezni, hogy a gitár az én hangszerem. A hegedülés mellett elkezdtem önállóan gitározni. A hegedülést már rég abbahagytam, de a gitár megmaradt.

Miért éppen a gitárra esett tanárnő választása?

Több hangszert is kipróbáltam. Egy ideig azt gondoltam, hogy én zongorista leszek. A tíz év alatt a hegedülésbe nagyon sok energiát belefektettem, de a végén már erősen azt éreztem, hogy ezzel megrekedtem. Amikor gitároztam, azt éreztem, hogy még segítség nélkül is rohamosan tudtam fejlődni. Ugyanakkor a gitárt egy nagyon sokoldalú, és a társadalom széles rétege számára elérhető hangszernek tartom. Sokfélét kipróbáltam, de végül a klasszikus gitárnál kötöttem ki.

Teljesen egyedül megtanulni egy új hangszeren nem egyszerű. Ezt tanárnő hogy élte meg?

A hegedű és a zeneiskola után ez számomra már nem volt annyira nehéz.

Sosem gondolt a zenére hivatásként?

Szerintem minden zeneiskolás a szíve mélyén álmodozik erről, de komolyabban nem fordult meg a fejemben, hogy csak és kizárólag a zenével foglalkozzam. Mindig is szerettem száz különböző dologgal foglalkozni. Nem a zene kapta a legnagyobb hangsúlyt, pedig állandóan ott van velem, és az életem egy nagyon fontos része.

Nem nehéz összeegyeztetni a zenét a tanári élettel?

Erre most egy kicsit klisés dolgot fogok mondani. Nekem ezt nem kell összeegyeztetni a hivatásommal, mivel a zene annyira szerves része az életemnek, mint az evés vagy az alvás. Ez így tényleg elég klisés volt, de mindig meg tudom találni azt a kis időt, amit zenéléssel tudok tölteni, és én már ezért is hálás vagyok.

Milyen kapcsolat van tanárnő számára a zene és a tanítás között?

Úgy érzem, hogy nálam a zene képviseli a határvonalat, ami a tanári létem és a magánéletem között van. Nekem a zene a mentális egészségem meghatározó része. Tanárként szerintem nagyon fontos, hogy vigyázzunk a mentális egészségünkre, hogy jól legyünk, hiszen akkor tudunk a legtöbbet adni a diákjainknak.

Mire a legbüszkébb zenészként?

Mindig másra. Nagyon szeretem, amikor sok gyakorlás után végre el tudok valamit tökéletesen játszani. Most éppen atonális dzsesszel és szabad improvizációval foglalkozom a legszívesebben. Ez egy elég nehezen tanulható dolog, és amikor úgy érzem, hogy fejlődtem egy kicsit, már akkor büszke vagyok.

A dzsesszen kívül milyen más stílusokban zenélt még a tanárnő?

Minden a klasszikus zenével kezdődött, amit a mai napig nagyon szeretek, attól függetlenül,

hogy már nem túl sokat foglalkozom vele. Volt egy időszak, amikor a flamencoért voltam oda és vissza, de nem köteleztem el magam mellette. Viszont most, hogy a jazz része az életemnek, mást nem is nagyon játszom.

Szoktak lenni tanárnőnek fellépései?
Mikor még zeneiskolába jártam, akkor rendszeresen voltak fellépéseim. Tizenévesként még utcazenéltem is. A pandémia előtt kiállításmegnyitókon és hasonló eseményeken játszottam. A pandémia ebbe beleszólt, azóta még nem volt fellépésem. De annyira nem bánom. Nagyon szeretek fellépni, de számomra nem ez a legfontosabb dolog a zenében.

Ezt az utcazenélést nagyon érdekesnek tartom. Tudna még erről mesélni egy kicsit?
Ez Szolnokon történt, ahol megépült egy új tér, ott lett egy szabadszínpad, és mindenféle fiatal zenésznek adtak engedélyt, hogy ott játsszanak. Egy barátnőmmel kapva kaptunk az alkalmon, én hegedültem, gitároztam, amit csak el tudsz képzelni. Ő pedig énekelt. Számomra az nagyon szép élmény volt, ahogy mindenféle ember, még kisgyerekek is, körénk gyűltek, és élvezték, amit csináltunk.

Játszott tanárnő valaha zenekarban?
Amikor zeneiskolás voltam, akkor egy vonószenekarban és egy kamarazenekarban hegedültem, nagyon szerettem. Mostanában csak szólóban játszom.

Szólóban vagy zenekarban szeretett jobban játszani?
Mind a kettő más. A zenekari élmény óriási. Amikor felkészülsz, minden héten ott vagy, és odateszed magad. Általában ez elég nagy közönség előtt zajlik. De szólóban is nagyon

szeretek játszani, mert akkor pedig minden rajtam múlik, és ott van a tét, hogy mit tudok kihozni magamból.

Mikor kezdett tanárnő dalokat írni?
Kiskoromban azt gondoltam, hogy az emberek pontosan ezért tanulnak meg zenélni. Én az első szolfézsórám után bele is vágtam. Úgy gondoltam, hogy ezért vagyunk itt. Nyilván a korai műveim nem vállalhatók mások előtt, de azon nyomban, amint megtanultam valamit, én azt a gyakorlatba át is ültettem. Körülbelül hat éve szerzek olyan műveket, amiket másoknak is szívesen megmutatnék.

Tanárnőnek honnan jön az ihlet a zenéléshez?
Mindenhonnan. Például a munkámból is rengeteg ihletet tudok meríteni. Nagyon érzelmes munkám van minden értelemben. Sok mindennel feltölt, és ezek az érzések mind átfordíthatók a zene nyelvére. Emellett inspirál a képzőművészet is.

Tanárnő számára milyen érzés zenésznek lenni?
Igazából nem tudom, hogy milyen nem zenésznek lenni. Mindig is annyira vonzott ez

az egész világ. Körülöttem senki sem zenélt, amikor felnőttem, nekem viszont nagyon erős igényem volt rá. Szerencsés vagyok, mert a szüleim mindig intenzíven támogatták az ambícióimat. Mindig is erős indíttatás volt bennem arra, hogy játsszak, és nem emlékszem olyan időszakra, amikor ezt nem éreztem.

Zárókérdésként pedig azt szeretném kérdezni, hogy tanárnő mit gondol, mindenkinek jót tenne, ha zenélne vagy akár csak zenét hallgatna?

Mindenféleképpen. Biztos, hogy mindenkinek jót tenne, ha zenélne. De azt szeretném **hangsúlyozni, hogy mindenkinek meg kell találnia a saját hangszerét. Mindegy, hogy mi az, de egy zenésznek érzelmileg szorosan kötődnie kell a hangszeréhez. A zene szerintem nagyon sokat segít az élet több területén. Egyrészt fejleszti a finommotoros mozgást, másrészt – ami talán a legfontosabb – fejleszti az érzelmi intelligenciáját annak is, aki játssza, annak is, aki hallgatja.**

Köszönöm az interjút, további sok sikert zenészként és tanárként is!

A fotókat tanárnő válogatta gyűjteményéből.

Németh Réka 9.F

Könyvajánló

Patrick Ness, Siobhan Dowd: *Szólít a szörny*

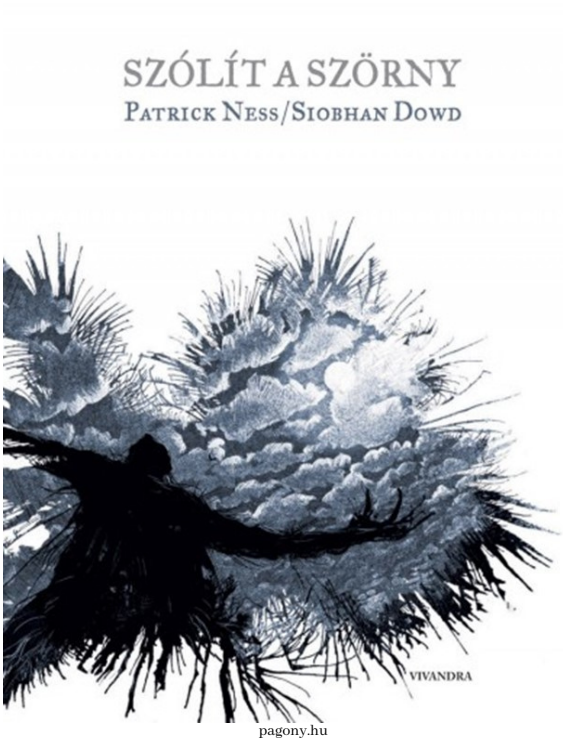

pagony.hu

Conor minden éjjel rémálmokkal küzd. Nem is rémálmokkal, hanem A rémálommal. Ami minden éjjel megjelenik, és nem hagyja a fiút aludni. Egy álom, amit inkább elrejt a külvilág elől.

Egy nap azonban egy vad és öreg szörny jön el Conorhoz. Nem akar mást, csak az igazságot, ami talán mindennél veszélyesebb és fájdalmasabb. Három történetet mesél Conornak, a negyediket viszont neki kell elmesélnie. A saját igazságát.

A szólít a szörny egy csodálatosan fájdalmas és kegyetlen történet az elfogadásról, szeretetről, elengedésről, belenyugvásról. Megmutatja, hogy nem minden esetben különíthető el a jó és a rossz, és hogy a helyes út nem mindig a jó út. Szépen beszél a gyászról, és arról, hogy a legnehezebb dolog, amivel egy embernek meg kell küzdenie, az saját maga.

„- Hogy lehet megküzdeni ezzel a sok ellentmondó érzéssel?
- Úgy, hogy kimondod az igazat."

Németh Réka 9.F

Az Éhezők viadala: Énekesmadarak és kígyók balladája

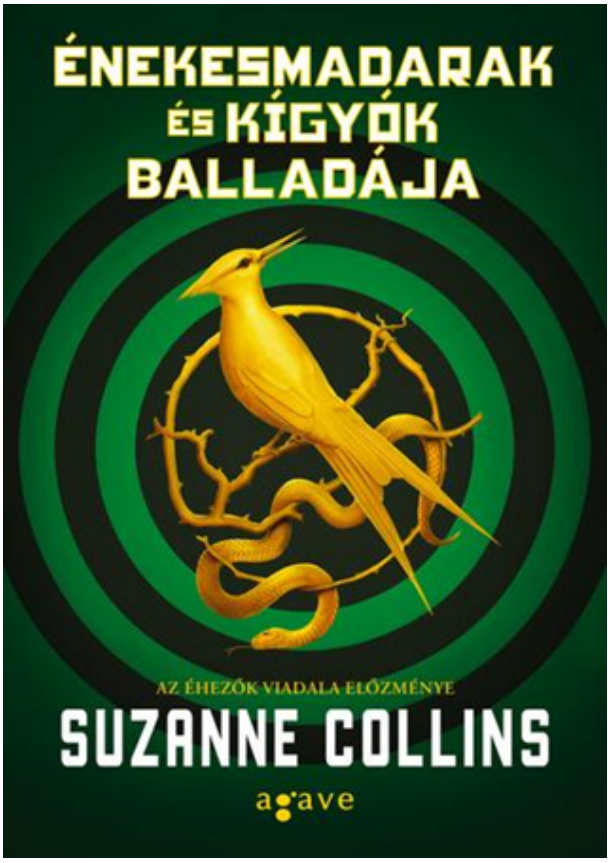

libri.hu

A könyvet Suzanne Collins írta.
Az Éhezők viadala trilógiából készült négyrészes filmet, talán mind ismeritek, most viszont Collins a múltat írja le nekünk.
A jövőben Észak-Amerika területén létrejött egy új ország, Panem. Panemet 14 részre osztották fel, 13 körzet és a Kapitólium. A Kapitóliumban élnek az előkelők és az elnök.
Az Énekesmadarak és kígyók balladájának története 10 évvel a körzetek és a Kapitólium közötti polgárháború után játszódik.
Ekkor lép be a történetbe - az előző könyvekből is ismert - Cornelious Snow.
Átélhetjük, végignézhetjük, mit gondol, érez, hogyan cselekszik a fiatal Cornelious, és hogyan kerül Panem élére.
Cornelious személyisége összetett, mert a háború okozta sérelmek, a családjával történtek és a hatalom utáni sóvárgása nyomot hagyott rajta: időnként sajnáltam, szerettem, majd végül szinte meggyűlöltem.
Azt gondolnánk, hogy ezek a szörnyűségek, az emberkísérletek, a diszkrimináció, a kínzások, a kivégzések és az emberek megfélemlítése, csak az írói fantázia szüleményei, de ha megnézzük a 20. század eseményeit, rájövünk, hogy ilyen bármikor megtörténhet.
Olvasás közben elgondolkodtat és sokkol, milyen lehet az élet ebben a disztópikus világban. Szerelem, hazugság, árulás okozta bonyodalmak jelennek meg a könyvben. A család, az otthon elvesztése, halálközeli élmények, a megaláztatás és a boldogság egyszerre vegyes érzéseket kelt az olvasókban. Itt minden a túlélésről szól, nemcsak a körzetekben vagy a játékokban, hanem a Kapitóliumban is.
Ez a legjobb és a legrosszabb könyv, amit valaha olvastam.

Olvassátok el, és sose hagyjon el benneteket a remény!

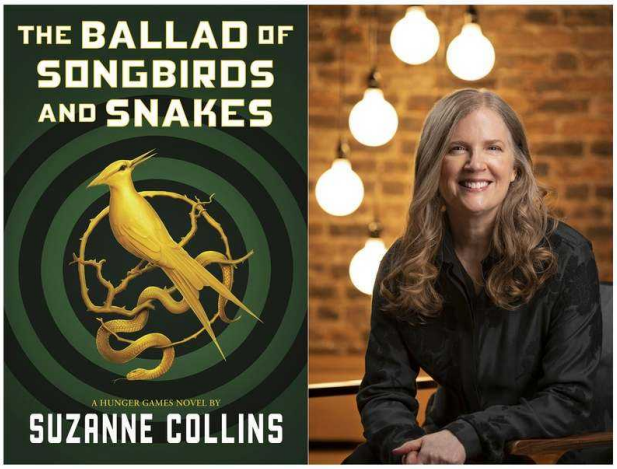

https://www.nikibicare-joho.info/suzanne-collins/

Orosz Fanni 9.E

Interjú iskolánk DÖK-elnökével

Szabó Matilda 11.A osztályos tanulóval készítettünk interjút, aki már több éve iskolánk Diákönkormányzatának elnökeként tevékenykedik. Beavatott minket a DÖK-ös élet előnyeibe és nehézségeibe is, illetve azt is elárulta, milyen programokkal készülnek erre a tanévre.

Lúdavató I. kör 2021/22
Fotók: Berényi Olivér 10.E

Miért döntöttél úgy, hogy DÖK-elnök szeretnél lenni, és mikor választottak meg?
Két évvel ezelőtt lettem DÖK-elnök, pedig úgy érzem, mintha még egy éve sem lett volna. Már 8.-osként DÖK-ös voltam, segítettem a programokon, és nagyon tetszett a hangulata az egésznek, hogy mennyi barátot lehet ezen keresztül szerezni, és mennyi mindent csinálnak. Akkor még elképzelni se tudtam, hogy egy évvel később jelentkezni fogok elnöknek, azt pedig végképp nem, hogy meg is fognak választani. A 9.-es évem elején többen mondták, hogy szerintük jelentkeznem kellene, és elkezdtünk gondolkodni rajta komolyabban. Szerencsére nagyon sokan segítettek, végül közösen megírtuk a pályázatot, amit beadtam. Többen elballagtak már azok közül, akik akkor mellettem álltak, de most is inkább ketten vagyunk elnökök, ha hivatalosan nem is.

Milyen programokkal készültök erre a tanévre?
Sajnos a diákoknak már a többsége tartozik azokhoz, akik még nem vehettek részt legalább egyszer minden programunkon, ezért azt hiszem, a "szokásos programok" idén nem lesznek elegek. A következő hónapokban először a 6.-osoknak és a 8.-osoknak szóló Nyílt nap jön, amin mi is részt veszünk egy Teaház keretében, majd következik a Diák Parlament. De ezeknél látványosabb lesz a Mikulás-nap, persze sütivásárral és Mikulás postával, illetve folyamatosan készülünk más, teljesen új programokkal is. Ha a helyzet engedi, végre meg tudjuk szervezni az első DÖK-napunkat, az Egészség-Fazék vetélkedőt és a végzősbúcsúztatót is. Nagyon reméljük, hogy idén megvalósíthatjuk az összes ötletünket a Fazekas-héten, amiket az évek során összegyűjtöttünk.

Mivel jár egy rendezvény megszervezése?
Nagyon sok munkát igényel még egy kisebb rendezvény megszervezése is, az idei két Lúdavató megtervezése alatt például több elvetett terv volt, mire eljutottunk a véglegeshez. Rengeteg kitartásra van szükség, és természetesen egy nagyon jó csapatra. Nem tudnánk semmit megvalósítani a segítőink, a DÖK tagjai nélkül, övéké is az érdem.

Egy program megszervezésekor egy jó ötlet nem sokat ér, ha nincs, aki melletted áll, és segít megvalósítani azt.

Milyen nehézségei voltak a nemrégiben megrendezett Lúdavató előkészületeinek?
Ahogy az előbb említettem, nagyon sok elvetett ötlet volt, illetve az elején, mikor a két Lúdavatót egyszerre kellett szervezni, sok információ rossz helyre vagy rosszul jutott el, ezért volt egy kis kavarodás. A feladatok kitalálásával is meglepően sok időt töltöttünk, mivel mindenképpen olyanokat szerettünk volna, amelyeket a lehető legtöbben élveznek, és persze amik megvalósíthatók az iskolán belül.

Hogyan tudtátok a járvány idején színesíteni a diákéletet, és összetartani a közösséget, hiszen a rendezvényeket és a programokat nem lehetett megtartani?
Az online oktatás alatt két évfolyam ballagott el, és helyettük két új jött a Fazekasba. A 9-10. évfolyam diákjai, akik közül a legtöbb segítőnk van, még akkor kezdtek a suliban, így velük is még ismerkedtünk az elején. Ha már programokat nem szervezhettünk, beszélgetős, ismerkedős gyűléseket tartottunk, és nyáron kimentünk többször piknikezni is.

A tanulás és a DÖK-ös teendőid mellett mennyi szabadidőd marad?
Nehéz egyensúlyban tartani az iskolai dolgokat és a különórákat, de mindig marad idő szerencsére barátokkal találkozni, mással foglalkozni is. Ebben az évben már kezdem érezni az érettségi közeledtét, már elkezdődött a készülés, ezért kicsit kevesebb szabadidőm van, mint 1-2 éve.

Lúdavató 2. kör 2021/22

Fotó: Tar Diána Zoé 9.knyB

Mit szoktál csinálni szabadidődben?
Szeretek zenélni, sportolni és olvasni, amikor nem az iskolában vagyok vagy nem a barátaimmal. A legjobb ezekben az, hogy teljesen ki tudnak kapcsolni egy mozgalmas nap vagy hét után.

Folyosódíszítés 2021/22

Fotó: Lakatos Lea 12.B

Köszönjük szépen, hogy elvállaltad az interjút! További sok sikert kívánunk!

Topa Fruzsina 9.F

Ketten a X. HÍR-en...

Iskolánk két tanulója - az idei tanévben a 11.D-be járó Szepesi Csillag Sára és a 12.E-be járó Leel-Őssy Luca - 2021 nyarán részt vett az egy héten keresztül zajló X. Hajdúböszörményi Írótáborban. Lássuk, hogy vélekedett a két írónövendék a jubileumi eseményről.

Csillag

Nekem ez volt az első HÍR-em, viszont már voltam írótáborban, hála Buti Boglárka tanárnőnek, aki mindig elküldi nekem ezeket a lehetőségeket. Bár én, ahogy szoktam, egyáltalán nem vettem ezt semmilyen alapnak, mert ahogy az emberek, a táborok is mások. Hiszem, hogy a legnagyobb részt az ember hozzáállása adja. Így tud két teljesen különböző tábor szinte ugyanolyan jó élményt adni.

Mindig is kissé visszahúzódó voltam, de megismerni új embereket és nézeteket nagyon is érdekelt, hisz ezáltal sokat szélesedhet a látóköröm, és a belső gátlásaimat is sikerülhet legyőznöm. Az írás számomra a teljes önkifejezést jelentette, minden, ami én vagyok a történeteimben megjelenik. Technikai szempontból nyolc éve írok, három éve pedig komolyabban foglalkozom írástechnikával és dramaturgiával. Talán pont ezért volt frissítő Csobánka Zsuzsa Emese csoportjába kerülni. Olyan volt, mint visszaülni a pszichológusomhoz, hogy rájöjjek, mi bajom is van. Csak ezúttal az egészet az írás fogta közre.

A feladatok változatosak voltak, mindegyikkel pedig egy kicsit jobban megismerhettem magamat és másokat. Kinek mi az erőssége és a gyengéje. Ily módon jöttem rá, hogy jó felolvasó vagyok, és ezzel akár később kezdhetnék is valamit. Vagy hogy néha elfelejtem, hogy jó, hogy én mindent tudok, de az olvasó már nem biztos.

A foglalkozásokon kívül is sok élménnyel gazdagodtam. Rájöttem, hogy a nyelvi beállítottságú emberek teljesen másképp látják az írást, mint én, a matekos. Ők pedig meglepődtek, hogy mennyire másképp látom az egészet, és hogy nem igazán vagyok oda a szépirodalomért. A kötetajánlók kedvet adtak az olvasáshoz, a koncertek pedig segítettek lezárni egy-egy nap történéseit.

Végül is egy tartalmas héttel lehettem több, ahol barátokat szereztem, sokat szórakoztam, magamat ismertem meg jobban, és fejlődtem az írásban. A tábort olyanoknak ajánlom, akik szeretnek írni és új embereket, nézeteket megismerni.

Luca

Csillaggal szemben én nem először vettem részt ezen az eseményen, szóval volt már egyfajta viszonyítási alapom. De persze ez a tudás csak a kisebbik részét adta a tartalmas és szép időszaknak.

A legnagyobb szerepe mindig a társaságnak van, hiszen viszonylag idegen, értem ezalatt,

hogy más helyekről, más életvitelű, más látókörű személyekkel kell egy csapatban dolgoznod egy hétig. És az is benne van a pakliban, mint ahogy ez nálunk idén is előfordult, hogy a korosztály eloszlása is egészen más. A gimis serdülőkön át, fiatal felnőttek, egyetemisták, már dolgozó személyek, sőt nyugdíjasok is részt vettek az iskolában.

Verdes-Sepely Orsolya tanárnő jelezte nekem tavaly év végén, hallotta, hogy én már részt vettem ebben a táborban a pandémia kitörése előtti évben és megkérdezte, hogy lenne-e kedvem a X. alkalmon is képviselni az iskolánkat. Mivel a VIII. HÍR-re is egy felejthetetlen élményként gondoltam, természetesen rábólintottam, így kerültem július 12-től 17-ig Hajdúböszörménybe. Az igazat megvallva, földhözragadt embernek tartom magam, a lélektani dolgok eléggé messze állnak tőlem, ezért is döbbentem és ijedtem meg egy kicsit, amikor a mentorunk, Csobánka Zsuzsa Emese az első foglalkozást egy csakratisztításhoz hasonló meditációs feladattal kezdte. Nagyon türtőztetnem kellett magamat, hogy ne törjek ki hatalmas nevetésben, pláne amikor előkerült a szélcsengőre emlékeztető szélharang. De, ahogy napról napra ugyanazt a metódust követtük, egyre inkább hozzászoktam a varázslásra emlékeztető feladatokhoz, amik által sikerült teljesen kizárnom a külvilágot, elfeledni a mindennapi problémáimat, és ténylegesen csak az alkotásra összpontosítani, ha nem is többre csupán csak két óránál. A foglalkozások alkalmával nagyon sok olyan gyakorlatot csináltunk, amik az érzéseink szabad szárnyalását voltak hívatottak bátorítani, amiknek segítségével teljesen más látószögbe sikerült helyezkedni, kilépni egy kicsit a komfortzónánkból. A hét végére a házi feladatként kiadott írásaink felolvasásának következtében már meg tudtuk mondani, hogy kinek mi a gyengéje, amin még egy kicsit csiszolnia kell, mi az, amit lehet, hogy a személyiségéből adódóan nem kéne erőltetnie az írásaiban sem, és mi az, amit egyszerűen nem hagyhat el, amit tovább kell gyakorolnia, mert ha beletesz még egy keveset, akkor egyszerűen zseniális alkotást fog létrehozni.

Személy szerint én a hetet azzal a mottóval indítottam, hogy szombatra jó sok kérdésemre szeretnék választ kapni. Ami sikerrel is járt.

És hogy kiknek ajánlom ezt a lehetőséget? Először is olyanoknak, akik úgy érzik, hogy az írásban tudják leginkább kifejezni magukat. Emellett elfogadásban, nyitottságban, kreativitásban sem baj, ha bővelkedsz, ha nem félsz új dolgok megismerésétől és attól, hogy kritizálni fogják, amit létrehozol. Talán az utóbbi a legnehezebb, de ha komolyan szeretnél ezzel foglalkozni a jövőben, akkor erre fel kell készülnöd, és nincs is erre jobb lehetőség, mint egy olyan kis közeg, ahol emberséges személyekkel kell együttműködnöd, akikkel egy dolog biztosan közös: az írás iránti rajongás.

A fotókat a lányok válogatták gyűjteményeikből.

Leel-Őssy Luca 12.E,
Szepesi Csillag Sára 11.D

Interjú Oláh Anita tanárnővel

Az első kérdésünk így szólt tanárnő felé: milyen szerepet töltbe a zene az életében?
Elengedhetetlen része az életemnek a zene. Nélküle tényleg nem tudnám elképzelni az életem. Ebben nőttem fel, ebben szocializálódtam. A tanulmányaimat zeneóvodában kezdtem, majd zenetagozatos általános iskolában folytattam. Gimnáziumi éveimet zenei szakközépiskolában végeztem el.

A következő kérdésünk arra vonatkozott, hogy miért pont a hárfát választotta hangszeréül, amiről ugye tudjuk, hogy kuriózumnak számít?
Tanulmányaimat zongorázással kezdtem a Kodályban, miközben párhuzamosan a Kossuth Gimnáziumba jártam. Viszont a barátnőmmel elmentünk egy operaelőadásra, ahol megpillantottam ezt a gyönyörű hárfát, és egyből beleszerettem, akkor úgy döntöttem, hogy átiratkozom hárfa tagozatra.

Hogy lehet a tanáréletet és a művészlétet összeegyeztetni?
A rendszeresség a kulcsa. Be tudom osztani az estéket és a délutánokat, ilyenkor 1-2 órát gyakorlok. A fellépések általában nem szoktak akadályozni az iskolai teendőimben, mivel ezek délutánonként vagy hétvégenként vannak.

Milyen rendezvényeken szokott fellépni?
Többnyire kiállításmegnyitókon, illetve irodalmi esteken szerepelek, mivel ez a hangszer leginkább az ilyen alkalmakhoz illik. De játszottam már esküvőkön is. Ezen a nyáron pedig lehetőségem volt egy rockzenekarral is fellépni Szarvason, a víziszínpadon, ami a legemlékezetesebb koncertemmé vált. Nagyon szeretem ezeket a produkciókat, mert mindig új szituációkba kerülök, új zenei darabokat kell elsajátítanom, és ezáltal fejlődhetek, bővül a tudásom. Emellett új embereket, új helyeket is megismerhetek.

Hatott valahogy tanári módszereire a zene szeretete és művelése?
Én úgy gondolom, hogy mind a zene-, mind a nyelvtanulás, vagy egy sport űzése megtanít a rendszerességre, az önfegyelemre és az alázatra. Ezek a megszerzett tulajdonságok segítenek előrejutni az élet más területein is. Én ezt tanultam zenei karrierem során, és ezt próbálom továbbadni a tanítványaimnak is.

Hétköznapjaira milyen hatással van a zene?
Amellett, hogy rengeteget hallgatok zenét,

nélküle tényleg nem tudnám elképzelni a napjaimat, az életemet.

Szabadidejében a zenélésen kívül mivel szeret foglalkozni?
Nem sok szabadidőm van, de ha van alkalmam, akkor szívesen főzök, sétáltatok kutyát, találkozok a barátaimmal, járok koncertekre és kirándulok, akár még külföldön is.

Szokott járni komolyzenei koncertekre?
Igen. Ha időm engedi, havi rendszerességgel járok.

Mindig tanár akart lenni, nem gondolkozott azon, hogy zenei pályát választ?
Eleinte nem gondoltam volna, hogy tanár leszek. Bölcsészkutató szerettem volna lenni. Az egyetemi gyakorlataim során viszont nagyon megtetszett ez a szakma, és magamének éreztem. Így döntöttem el, hogy tanár leszek.

Mire a legbüszkébb tanárként és mire művészként?
Tanárként arra szeretnék büszke lenni, hogy a nyelvet megszerettetem a diákokkal. Büszke vagyok a tanítványok érettségi és nyelvvizsga eredményeire. A legfontosabb célom, hogy úgy adjam át a tudást, hogy a gyerekeknek legyen belső motivációjuk és szeretetük a nyelv iránt. De legfőképp büszke vagyok a gyerekekre.

Mit jelent az ön számára fazekasos tanárnak lenni?
Már 14 éve tanítok itt, és az első perctől fogva szerettem a gyerekek hozzáállása és a tantestület szeretetteljes és összetartó légköre miatt. Minden nap örömmel jövök be dologozni. Nagyon büszke vagyok rá, hogy itt taníthatok, mindenkinek csak jókat tudok mondani az iskoláról.

Illusztráció: Sámi Anna Bella 9.F

Köszönjük szépen az interjút!
További sok sikert kívánunk!

A fotókat tanárnő válogatta gyűjteményéből.

Urbán Blanka és
Balázs-Földi Adél 9.KnyB

Ó, gyönyörűszép, titokzatos éj...

Decemberben iskolánk kórusát hallhattuk a Fazekas Rádióban. Jeles esemény volt ez nekünk, az éneklő diákok számára, hiszen három éve sajnos nincs jelen a gimnázium szakköri kínálatában az énekkar, noha a kóruskultúra nagy múltra tekint vissza a Fazekasban.

Az FMG Énekkar 1984-ben szerveződött újjá Köpöczi Marianna Tanárnő vezetésével, és 34 évig a gimnázium kulturális életének meghatározó diákcsoportja volt. A múltban számos megmérettetésen kiválóan szerepelt az egykori kórus. Ezek közül kiemelendő a Kodály Zoltán által 1934-ben alapított Éneklő Ifjúság elnevezésű verseny, ahol 2 ezüst és 13 arany minősítést szereztek, 1995-ben és 2013-ban elnyerték „Az év kórusa" címet is. Az évek során 30 karácsonyi koncertet rendeztek, mely eseményeknek Debrecen ikonikus épületei, a Déri Múzeum, a Debreceni Egyetem főépülete, valamint a város templomai és székesegyházai adtak helyet.

A karácsonyi koncertek hiánya adta az ötletet ebben a tanévben egy zenés üdvözlő videóhoz, melyet a pandémia ellenére is el tudtunk készíteni. A felkészülést augusztus utolsó hetében kezdte el egy 6 fős alkalmi kamarakórus (Salánki Anna 12.b, Hajós Gertrúd 12.c, Karsai Marianna 12.e, Urbán Janka 10.c, Balaskó Imola 10.a, Balaskó Noémi 8.a), majd a tanév megkezdése után folytattuk a munkát az osztályok vállalkozó kedvű diákjaival kiegészülve. A próbák nagyon jó hangulatban teltek, és a végeredménnyel is elégedettek vagyunk. A videó elkészítésében segítségünkre volt Bojti Eszter Tanárnő, aki zongorán közreműködött, Aranyász Ádám 11. D osztályos tanuló, akinek a felvételeket köszönhetjük, és Egri Anna, volt fazekasos diák, aki a videó vágásáért volt felelős.

Nagyon hálásak vagyunk, hogy létrejöhetett ez a kezdeményzés, és izgatottan várjuk a jövőbeni lehetőségeket.

A fent említett videó, mely a fotó forrása is, az alábbi linken érhető el:
https://www.youtube.com/watch?v=G3fuJsEdm1Q

Urbán Janka 10.C

Cruelty-free

Évtizedek óta erősödő igény, hogy ne csak az élelmiszereknél, hanem kozmetikumoknál is legyen lényeges, milyen összetevők alkotják. De nem ez az egyetlen szempont. Az is egyre fontosabb, hogy a készítmények tartalmaznak-e állati eredetű összetevőket, jórészt szintetikus anyagok alkotják-e őket, vagy kellő igényességgel kutatják-e fel a különféle, bőrnek kedvező növényi alapanyagokat, és számít, mibe csomagolják a termékeket, milyen elveket vallanak a gyártók, és állatokon tesztelik-e a kész produktumokat. A legnépszerűbb irányzatoknak megfelelően jó ideje megjelentek a vegán és az állatkísérletektől mentes kozmetikumok. Ám ezt a két típust gyakran összekeverik. Mi a különbség közöttük? A vegán készítményekben nem találsz állati eredetű összetevőket, állati eredetű melléktermékeket, sőt, olyan alapanyagokat sem, amelyek az állatok „munkája" és kihasználása révén jönnek létre. Egy kozmetikum csupán attól, hogy vegán, még nem biztos, hogy állatkísérletektől mentes.

Az állatkísérletektől mentes ugyanis azt jelenti, hogy sem a termék megalkotása, fejlesztése alatt, sem a kész termék gyártásakor nem tesztelik élő állatokon a készítményeket.

Body Shop
Kindness & Pears kézkrém

Essence
lip care booster ajakvaj

Lovely
Highlighter silver

Essence
lakk gél shine last & go!

Catrice
szemhéjpúder paletta
Themattecocoa collection

Tar Diána Zoé 9. knyB

Háttérfotó: Lakatos Lea 12.B

„Your words shouldn't be less louder than mine."
Interview with Sophie Rousseau

The next star of Nagyító alatt is our new French lector, Sophie Rousseau. In September we took the chance to get to know her better with an interview.

A photo from Sophie's album

What do you like the most about Hungary?
This is a difficult question. I've only been here for two weeks, but I would say I like the people, especially in the school, because they have been so welcoming towards me. I liked Budapest and I'm learning the language. It is really hard, but I know now the alphabet and some words. Oh, and your sunsets are amazing, too.

Do you have Hungarian friends?
If you count the teachers, then yes! Oh, and in the university and at my horse riding lessons.

Have you tried national Hungarian foods?
I tried smoked cheese, but – I'm very sorry for what I am about to say- it was disgusting. Because you know in France we love cheese, and this just wasn't my favorite. But no, apart from that I've never tried your traditional meals, but I'm very curious about them.

What is the weirdest thing in Hungary for you?
Moustaches! They're so big, like literally huge. And old people. They're really strong. Every time I see a grandmother, she is carrying heavy bags, but it looks so easy for her.

Was it your choice to come here?
Yes and no. At first I had a job offer in China, but because of corona virus I couldn't go. Then I had an offer in Kenya, Africa but again the virus stopped me. So I had to stay in Europe, and I was like: Hungary, here I come.

How long are you planning to stay?
Well, you can never know... My life goal is to do one country per year. I have always wanted to go to Latin America or Africa but my boyfriend might get a job offer in Thailand so maybe I will go with him because we have been in a long distance relationship for 3 years now.

Wow, it is really impressing. It must be hard.
Yeah, it wasn't easy. It still isn't.

Which one of the countries you've been to was your favorite?
Definitely the United States. You know, you watch a lot of movies and when you go to New York for the first time, because it was my first time, you're like WOW! It's pretty much like in

the movies, of course there are some differences, but it was amazing. Also because it was my first time travelling alone. It was just me and my backpack, but it wasn't scary at all. I had a lot of adventures, but definitely no regrets.

What and where did you teach before Fazekas?
I started in France with History, Geography, French literature, Spanish, English. Then in the US, I was the director of a language house, so I used to run the dorm at the university and also I was a university teacher, but I only teach French this time. And in England I taught Spanish and French in high school and middle school.

How many languages do you speak even partially?
French, English, Spanish, German, Chinese and now Hungarian.

What is your favourite language? Why?
My favourite language? It is a good question. I would say for now it is Hungarian, because it is a very atypical language. I mean I am currently learning it and it is special. Although I really like Spanish and Italian because they are Roman languages.

French is beautiful, too.
French? Really? It is so funny because usually foreigners say it is such a romantic language. I don't think so at all.

Have you always wanted to be a teacher?
I think so. When I was little I had this white board in my room and I had all my stuffed animals, pretending like they are my students and I am the teacher. I always loved working with kids in general.

Like your minds are amazing. You all are so creative and original.

You are really young compared to other teachers. Has anybody ever thought you are a student?
All the time! The students were coming to me like „Hey! Are you a new student? And I was like, no I am a teacher". And sometimes even my colleagues yelled at me like „Stop running in the corridor and I was like „but I am a teacher not a student".

Is it weird for you that you have students who are similar age as you? Like there is only a 2-3 year difference.
I think it is not about age. I don't believe in these kinds of things. Just because you are thirteen or fourteen your words shouldn't be less louder than mine. We are all at the same stage, we are all humans. So it doesn't matter that I am 23 and I teach 15-year-olds as long as we can work together, understand and also respect each other. It has never caused a problem at all. Actually, everyone loves my energy. As long as I am young I have time to be energetic because when I am older I will be, you know, âgé (old in French).

Yeah! You are really great at understanding students. It is an amazing thing. So I guess you feel good in this school.
Yeah, I came in on a Friday, even though I do not work on Fridays, and brought some chocolate cake to the teachers. I think I will bake something for you as well. So I do love the school. It is very beautiful. The architecture of the buildings and the teachers are amazing.

What do you like to do in your free time ?
I am very sporty so I do love sports.

For example horse riding, hiking, scuba diving and I also like travelling. We can say that I like extreme sports.

Can you do all these in Hungary?
I do not think so. The only place I could dive is Balaton lake but it is not very deep so I don't know. But I will find something else. I always do. I would actually love to try the typical Hungarian dance.

Folk dance? To tell you the truth, I did it for like 4 years. It has a great vibe.
Ohh, then I look forward to doing it.

Do you have any hobbies apart from sports?
I try to cook but it is a big big TRY. I am very interested in wines, wine tastings. I actually do have some training in it. Also I read books especially comic books. I am a HUGE fan of comics.

Do you have a favourite one?
It is hard to explain. It's a French one. The name of it is Lou! It is about the life of a young, blonde girl. When the first comic book came the main character was at the same age as me so I could identify myself as her. I like the fact that it is a comic for children and adults at the same time. You should definitely read it!

Thank you for the interview! Enjoy your stay here in Hungary!

Sophie is very creative and enthusiastic in organising programs for the students of our school.

Here is the list of the previous events:
Halloween party, Christmas party, Cooking workshop, Postal exchange with Holte Secondary School Wolverhampton, UK, Movie afternoons, French conversation, Theater club - creation of an original play, Creation of a French club which is organising the events.

Here is an incomplete list of the next events:
Valentine's Day party
National French singing competition
End of the year show

"Everyone who wants to learn French is welcome!

Best wishes,
Sophie"

Fotók és háttérfotó:
Tar Diána Zoé 9.knyB

Károlyi Réka, Varga Hanna 9.KnyB

Game of Rooms szabadulószoba

Nyomozós témájú Detectiv Walden elnevezésű szobába várják mindazon lelkes nyomozókat, akik nem riadnak vissza a furfangos rejtvényektől. Visszakalauzolnak mindenkit az 1960-as évekbe Louisiana államba, ahol detektívvé válva kell megoldanunk a különös gyilkosságokat.

Fotó, információk, időpontfoglalás: https://gameofrooms.hu/

Saierli Hanna 9.F

My songs - Sting koncertje

Sting nagyszabású koncertjét 2022. március 17-ére tervezik a debreceni Főnix Arénában. a tizenhétszeres Grammy-díjas előadó pályafutása során írt legnépszerűbb dalait adja elő My songs címmel. Sting nemcsak zeneszerző, énekes, író, hanem színész és aktivista is. Róla kapta a nevét egy fákon élő kolumbiai békafaj, a Dendropsophus stingi, viszonzásul a dél-amerikai erdőkért és őslakókért tett erőfeszítéseiért. Zenélt Tibetért és a dalai lámáért, a Pinochet-diktatúra özvegyeiért és árváiért, dollármilliókat gyűjtött a természeti csapások áldozataiért, Afrikáért.

https://www.livenation.hu/show/1352980/sting/debrecen/2022-03-17/hu
https://thevip.hu/2021/10/02/70-eves-sting-szegenysegbol-indult-az-egyik-legnagyobb-polgarjogi-aktivista-es-az-esoerdok-vedelmezoje-lett/

6. Magyar Filmszüret

2022. január 27. – február 11. között rendezik meg a 6. magyar Filmszüretet a debreceni Apolló Mozi Kertész Mihály-termében. Idén nemcsak 2021-es, hanem 2020-as filmeket is vetítenek, sőt premier előadásokra is számíthatunk.

Közönségtalálkozóval is várják a szervezők a nézőket, amelyek során "rengeteg érdekesség és műhelytitok tárul fel a magyar filmgyártás világából."
Jegyinformáció és részletes program itt érhető el: https://fonixinfo.hu/program/6-magyar-filmszuret/?cn-reloaded=1

Pandora

Szalagavató előtt, alatt és után...

Riporterünk a végzősöket faggatta a szalagavatóval kapcsolatos várakozásaikról és azok teljesüléséről...

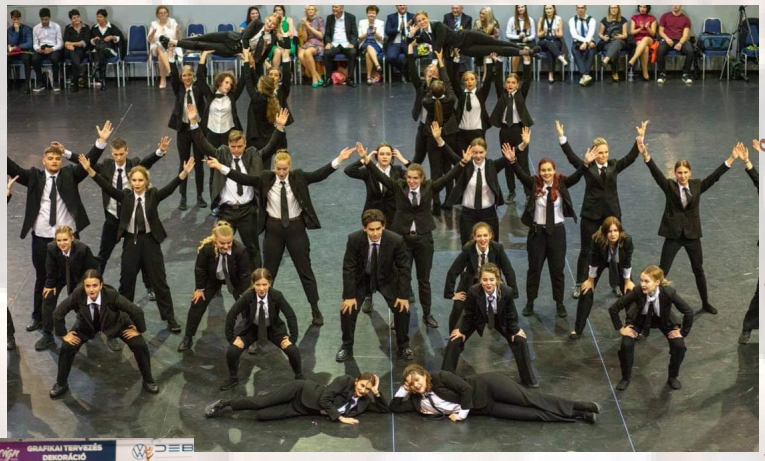

Fotó: Balogh Tibor (Bibor Fotó)

Számodra mit jelent a szalagtűző?
Véleményem szerint ez az első olyan esemény, ahol fiatal felnőttekként jelenhetünk meg a szüleink, barátaink, ismerőseink előtt, szóval ez mindenkinek nagy pillanat. Úgy is mondhatnám, hogy örök emlék marad.

Fotó: Trilite Stúdió

Ez egyértelműen egyfajta befejezés, az 5 év lezárása, valamint a 12. évfolyam megkezdése. Elég nagy ünnep. Számomra fontos, nagy eszmei értékkel bír. Semmiképp se szeretném kihagyni. Az én szemszögemből nagy a jelentősége annak a kis szalagnak.

Fotó: Simon Gyula tanár úr

Nagyon fontos esemény, így az utolsó évünkben. Szerintem jó, hogy a ballagás előtt még együtt van a család, megnéznek minket, ünnepeljük a gimnázium befejezését.

&&&

Számomra a végzős év kezdete előtti időpont, ugyanis még nem igazán éreztem azt, hogy én tényleg végzős lennék. Az a kis „fecni”, amit ránk tesznek, jelzi, hogy most már tényleg elkezdhetek készülni az érettségire, szóval emiatt is stresszelhetek. Meg egy utolsó nagy hepajkodást is jelképez.

Fotó: Simon Gyula tanár úr

Szerintem nagyon jó élmény lesz, mind az osztálynak, mind az évfolyamnak. Nyilván a családnak és a közönségnek is, hogy láthatnak minket, és megmutathatjuk azt, amit tudunk. Amit felépítettünk ez alatt a pár hónap alatt, amíg jobban összekovácsolódtunk a táncpróbák által is. Ezen kívül ezzel zárunk le egy korszakot, hiszen négy évet együtt töltöttünk, egy nagyon szép esemény keretében. Még nem búcsúzunk, de már készülünk erre.

Háttérfotó: Simon Gyula tanár úr

Fotó: Simon Gyula tanár úr

Hogyan érzed magad az előkészületek kapcsán?

Eléggé stresszes a készülődés, néha előfordul, hogy elveszítjük a fonalat a keringő ruhával és a kosztümmel kapcsolatban. Sok a táncpróba, de reméljük, hogy majd megéri.

&&&

Kicsit stresszes, mindennel az utolsó pillanatban készülünk el, de minden rendben lesz, úgy érzem. Szerintem jól fogunk szórakozni, igaz kicsit kaotikus még az egész. Élvezetesek a próbák és jó a közösség, így én jól érzem magam.

Stresszes időszak, mivel sokat kell rá készülni. Heti négy táncpróba nagyon sok időt elvesz, úgyhogy ez mindenképpen egy mozgalmas időszak.

&&&

Igen stresszes ez az időszak. Számomra a két táncpróba, a tanulás, ilyen-olyan fellépések, a magánéleti problémák megoldásának összehangolása picit nehéz. Nem is mindig sikerül. Nagyjából már unom az egészet, de azért mégis várom, mert jobbat nem tudok tenni.

Fotó: Simon Gyula tanár úr

&&&

Vegyes érzéseim vannak, hiszen konfliktusok alakultak ki az osztályban a ruha terén és más szempontból is, de egyébként összekovácsolta a társaságot, mert meghallgattuk egymást.

Fotó: Balogh Tibor (Bíbor Fotó)

Voltak szituációk vagy kérdések, amikkel kapcsolatban nagyon megoszlott az osztály véleménye?

Természetesen voltak. Leginkább az osztálytánc ruhájával kapcsolatban, de végül minden megoldódott.

&&&

Szerintem mindenben. A szalagtűzős ruhában, a táncban. Mondjuk a táncos ruhában pont nem, de a végére minden összeállt.

Háttérfotó:Simon Gyula tanár úr

Voltak ilyen helyzetek, de olyanok nem, ahol nagyon megoszlottak volna a vélemények. Mindig sikerült közös nevezőre jutni, megszavaztuk demokratikus alapon, hogy mit szeretne a többség. Ez alapján döntöttünk.

&&&

Voltak persze, de szerintem ez általános egy osztályban. Ketten vagyunk fiúk, nálunk ez nem nagyon érvényesült. Mi inkább külső szemlélőként láttuk a dolgokat, ezért, hogy nem érvényesültünk annyira, nem is biztos, hogy nagyon van jogom erről beszélni. Ez nem feltétlenül az én dolgom.

&&&

Voltak, de mindenben meg tudtunk egyezni, ami szerintem jó dolog.

Mit gondolsz arról, hogy az iskola új hagyományt teremt az évfolyamkeringővel?

Én ezt egy nagyon jó döntésnek tartom. Szerintem minden lány álma, hogy fehér ruhában keringőzhessen, ez alól én sem voltam kivétel, nagyon örültem, hogy volt egy ilyen lehetőség.

&&&

Jó ötlet. Teljes mértékben közösségformáló. A próbák alatt az osztályunkon kívül másokat is jobban megismerhettünk. Láttam olyan embereket, akiket a négy év alatt eddig nem igazán. Szóval nagyon jó közösség alakult ki.

Érdekes, nem biztos, hogy új hagyománynak hívnám, hiszen ez olyan keringő, mint sok más iskolában. Viszont kifejezetten élvezem. Szórakoztató, a táncpartneremmel végig-röhögjük a próbákat, nagyon élvezzük, és tényleg jól néz ki a tánc.

&&&

Szerintem jó dolog, hiszen közelebb hozza egymáshoz az összes osztályt, viszont személy szerint az is jó lett volna, ha nem csak egy évfolyamból lehet párt választani, hiszen sokkal több lány szeretett volna táncolni, mint fiú, és nem mindenkinek jutott pár. Meg lehetett volna nekik adni a lehetőséget, mert szerettek volna táncolni (de az évfolyamból kellett választani), így ők kimaradtak. Ezért arra biztatnám akár a DÖK-öt is, hogy gondolják át, mert úgy jobb lenne.

Fotók és háttérfotó:Simon Gyula tanár úr

Elvárásaidnak megfelelő volt az ünnepség? Milyen pozitív és negatív élményeid vannak?
Szerintem nagyon jól sikerült a szalagtűző. Nem volt semmi nagyobb baki, csak az elején a két humános lány éneklésénél sajnos nem működött a mikrofon. A táncok nagyon jól sikerültek, senki nem felejtette el a lépéseket. A keringő szép volt és megható. Igaz, a szalagtűzés picit hosszú volt, de ki lehetett bírni. Senki nem vette le a cipőjét, úgyhogy maximálisan jól sikerült.

Valamint az ünnepség végén nagyon meglepő volt az össztánc. Igazán jó hangulatot teremtett a nézőtéren és az osztályok között is.

A szalagfeltűzés elérte az érzelmi célját számodra?
Számomra inkább az érettségi és a ballagás jelenti ennek a korszaknak a végét. Nekem kicsit furcsa, hogy ezt októberben rendezik meg, igaz tudom, hogy végzősök vagyunk, de ez nekem inkább csak a nagy kihívás előtti bulizás.

Gondolom, azért büszkén fogod hordani a szalagodat.
Természetesen, ettől függetlenül!

Minden végzős diáknak gratulálunk a megérdemelt szalaghoz,
és sok sikert kívánunk a közelgő érettségihez!

Babik Bianka 12.B, Dávid Gréta 12.E, Varga Hanna 9.KnyB

Fotók és háttérfotó: Simon Gyula tanár úr